

Cuộc Sống Ở Chung, “Ấy Ấy” Bắt Đầu

Contents

Cuộc Sống Ở Chung, “Ấy Ấy” Bắt Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13: Ngoại Truyện 1: Về Tên Gọi	27
14. Chương 14: Ngoại Truyện 2: Hộp Lốp	29

Cuộc Sống Ở Chung, “Ấy Ấy” Bắt Đầu

Giới thiệu

Thể loại: Ấm áp, không ngược, gốc manh thú, tình hữu độc chung, có HEditor: Hồng HồngMột câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-o-chung-ay-ay-bat-dau>

1. Chương 1

Ngày 15 tháng 9, trời quang.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, không bị lạc đường, không làm chuyện ngốc ngếch, cũng không bị bố mẹ và em

gái mắng, mọi thứ đều vô cùng tốt đẹp. Nhưng việc tốt nhất phải kể đến là hôm nay khi ở trường Liêu Úc học trưởng đã hôn tôi, làm tôi vui chết đi mất!

Còn có, ngày mai sẽ dọn đến nhà học trưởng rồi, thật chờ mong ~ xin lỗi bố mẹ vì ý nghĩ thế này thật tốt của con...

Hy vọng ngày mai thời tiết cũng đẹp như vậy!

Quý Kha Tây cắn đầu bút, nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc lại viết thêm một câu: Chuyện của ngày mai nhất định phải thành công! Không thể lại thành trò cười nữa!

Cậu nghiêm túc viết xuống câu này rồi nhìn chằm chằm vào tờ giấy mấy giây, sau đó yên lặng đỏ mặt.

Ngày mai là ngày dọn sang nhà Liêu Úc học trưởng rồi.

Cậu và Liêu Úc quen biết chín năm, yêu nhau hai năm, cuộc tình của hai người trải qua biết bao khó khăn thử thách mới được người nhà chấp nhận, bố mẹ hai bên đồng ý xong thì quyết định cho hai người chính thức ở chung. Cũng chính vì chuyện này mà mọi người bắt đầu mua vật dụng trong nhà, bận rộn gần một tháng mới xong, rồi lại bị mẹ ép phải chọn ngày xuất hành, ngày dọn nhà, ngày cưới gả, mọi việc đều phải thật tốt thật tốt để cuộc sống sau này được hạnh phúc viên mãn.

Sau này hai người ở chung rồi, sinh hoạt cùng dưới một mái nhà, ấm áp và thoải mái, giường ngủ của cả hai là giường lớn, đèn ngủ sẽ phát ra ánh sáng màu cam nhu hòa. Mà quan trọng nhất là mỗi ngày Liêu Úc học trưởng luôn dịu dàng với cậu sẽ vào bếp nấu cơm, cùng cậu trò chuyện, cũng không cười nhạo suy nghĩ ngốc nghếch của cậu.

Quý Kha Tây cảm thấy mình bị hạnh phúc chôn vùi mất rồi, đối với chuyện này mai thì vừa hưng phấn lại vừa lo lắng.

Hưng phấn, là bởi vì được sống chung với người mình yêu. Còn lo lắng là vì khi ở chung hiển nhiên sẽ gặp phải một vấn đề quan trọng, chính là, ừm, khi ở chung nhất định phải làm một chuyện – chính là “ây ấy.”

Cùng Liêu Úc yêu nhau hai năm rồi, cậu cũng không biết là sức quyến rũ của mình không đủ hay Liêu Úc không có nhu cầu, hai người ngay cả hôn môi còn rất hiếm chứ nói chi đến chuyện tiến thêm bước nữa, mà cậu cũng không có ý muốn chủ động bắt anh lăn giường với mình, vì vậy giữa hai người chỉ tồn tại tình yêu trong sáng suốt hai năm trời. Nhưng mà ngày mai là bắt đầu ở chung rồi, nếu cùng một chỗ mà cái gì cũng không làm thì quan hệ giữa hai người có khác gì với bạn cùng phòng, cho nên Quý Kha Tây đối với ngày mai không có mong chờ gì hơn là hai người có thể hài hòa thuận lợi mà “ây ấy” một chặp.

Nhưng mà cái chuyện lăn giường này chỉ suy nghĩ một chút thôi mà đã thấy xấu hổ lắm rồi, còn phải trần truồng mà như này như này như này nữa...

Quý Kha Tây không thể tránh né mà nghĩ tới trước kia cùng Liêu Úc tắm chung ở nhà tắm công cộng, nhớ đến dáng người cân đối của anh, sau đó lại xấu hổ mà phát hiện ra mình, ừm, cứng lên rồi.

“Chỉ mới suy nghĩ một chút mà đã thành như này, nếu lăn giường thật không biết sẽ mất mặt thế nào nữa.”

Cam chịu nghĩ như thế, sau đó cậu liền dùng tư thế ngồi trên ghế, hai tay kéo khóa quần mò vào bên trong, đôi má nóng đến dọa người.

Nhắm mắt lại, thời điểm ngón tay chạm đến cậu em đã nóng hổi, cậu nhịn không được mà toàn thân run lên một cái. Quý Kha Tây do dự một chút, ngẩng đầu lên thở ra một hơi nặng nề, sau đó nhẹ cắn môi, bàn tay nắm chặt thẳng em đang hưng phấn đứng thẳng của mình mà bắt đầu chuyển động lên xuống.

Bởi vì nhắm mắt nên cảm giác thân thể càng thêm mãnh mẽ.

Cũng bởi vì nhắm mắt, nên đây là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh Liêu Úc không một mảnh vải càng thêm tươi sáng rõ nét, bờ vai rộng, lồng ngực rắn chắc, cái eo nhỏ mà khỏe khoắn, còn có bên dưới...

“Ừm... học trưởng...”

Bàn tay chuyển động càng nhanh, da thịt toàn thân Quý Kha Tây đều căng cứng, cũng quên phải cắn môi không để phát ra âm thanh mà ngay lập tức đạt tới cao trào...

“Rầm!” Cánh cửa bị đập không chút thương tiếc.

“Quý Kha Tây! Anh ngủ...” Cô út Quý gia lại một lần nữa mạnh mẽ đá văng cửa phòng bé nhỏ mong manh, liếc thấy sắc mặt anh trai vẫn còn sắc xuân phơi phới, lại nhìn đến quần áo trên người không được chỉnh tề, còn có một tay đang đặt trong quần lót, rất rõ ràng là đang vận động đen tối rồi.

Em gái: “...”

“Hay là ngày mai hẵng nói, anh hai ngủ ngon...” Bà Quý vừa đi tới cửa, lời còn chưa kịp nói đã phải chứng kiến cảnh tượng vô cùng chấn động.

Mẹ: “...”

Quý Kha Tây: “...”

Em gái: “...”

2. Chương 2

Bởi vì là người từng trải và có kinh nghiệm phong phú nên Quý phu nhân phản ứng rất nhanh, nhìn một màn “full hắc đề không che” của con trai mà vẫn còn bình tĩnh được, chỉ lưu lại một câu “Con tự xử trước đi”, sau đó liền đóng cửa rồi kéo cô con gái đang sợ đến ngay người ra ngoài.

Quý Kha Tây nhìn thẳng em của mình vì sợ mà cúi đầu ỉu rĩ, chỉ cảm thấy xấu hổ dâng trào đến mức đập đầu xuống giường, cố gắng đem đầu vùi vào trong chăn, hy vọng có thể lập tức biến mất khỏi thế giới này.

Nửa tiếng sau, Quý Kha Tây ngồi trên ghế sofa ở phòng khách bị hai người phụ nữ nhìn đến mức chỉ biết cúi mặt, lộ tai đỏ đến sắp nở ra máu.

Em gái nhìn bức tường một hồi rồi nói: “Anh tự xử đến nửa tiếng...”

Quý Kha Tây mặt còn đỏ hơn trước, lắp bắp nói: “Không, không phải như vậy mà...”

Nhìn thấy đỉnh đầu của con trai ngóc nhà mình sắp bốc khói rồi, mẫu hậu lương thiện quyết định không khi dễ cậu nữa, nhẹ ho một tiếng rồi nghiêm mặt nói:

“Con và Liêu Úc đã làm chưa?”

Quý Kha Tây không kịp phản ứng, ngẩn đầu ngốc nghếch nhìn bà.

Em gái vô lực đỡ trán, cảm thán rằng nói chuyện với người ngốc thì không cần phải uyển chuyển ẩn dụ làm gì, sau đó phiên dịch lại: “Ý của mẹ là anh bị Liêu Úc chọt cục chưa đó?”

Liêu Úc? Chọt? Cục?

Ờ ———

Hai mẹ con Quý gia thấy Quý Kha Tây không phụ sự mong đợi của mọi người mà trên đầu đã lạng lẽ bay lên một làn khói xanh.

Thấy tình cảnh thế này, kẻ dẫn đến đâu cũng nhìn ra được hai đứa nhóc ‘chong xáng’ này chưa từng làm cái gì rồi.

“Đột nhiên cảm thấy Liêu Úc thật đáng thương...” Hai mẹ con Quý gia không hện mà có cùng cảm giác này, sau đó âm thầm cảm thán lần nói chuyện này nhất định không thể thiếu.

“Nam Nam, lấy laptop đến đây cho bốn cung.” Mẫu thân đại nhân ra lệnh cho con gái, còn mình thì nhéo cái mũi của con trai để gọi hồn con về.

Quả nhiên không tới ba giây Quý Kha Tây đã cảm thấy không thở nổi, hé miệng hớp không khí một lúc mới thấy cái tay đang làm ác của mẹ mình, nghiêng người lui về phía sau tránh đi.

Cùng lúc đó em gái đã ôm laptop đến.

Quý Kha Tây khó hiểu nhìn em gái bật máy tính lên, thuận thực mở một file tài liệu tên “B”.

“Anh tự mà xem đi.” Em gái đẩy laptop đến trước mặt Quý Kha Tây.

Quý Kha Tây nhìn thấy bên trong có thêm ba file tài liệu theo thứ tự là “P”, “V”, “A”.

Do dự một chút mới ấn mở file “P”, liền thấy một loạt hình ảnh hiển thị trên màn hình.

[Mẹ và Nam Nam muốn mình xem cái này?]

Bởi vì hình ảnh hiển thị dạng lưới nên rất nhỏ, Quý Kha Tây không cần biết nó là giáp ắt bính đỉnh gì mà tùy tiện mở một hình lên.

“Á AAAA!” Hình ảnh vừa mở lên, Quý Kha Tây đã hét một tiếng vang trời, cuống quýt nhấc chuột tắt đi, một tay che mắt một tay chỉ vào màn hình nói: “Quý Kha Nam, em cho anh xem cái quái quỷ gì vậy nè!”

Chỉ thấy trên màn hình là hai thân thể trần trề nam tính, người phía dưới giữa đầu, cấn cổ mảnh khảnh vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ, vẻ mặt sung sướng mà lại như đang phải chịu đau khổ gì dữ lắm vậy. Người phía trên thì thân hình cường tráng, ánh mắt cực kỳ có tính xâm lược, dùng tay ép hai chân người phía dưới lên trước ngực, bày ra tư thế chữ M, thẳng em to xác đang khí thế bồng bồng muốn chui vào hang động nhỏ bé giữa cặp mông trắng nõn...

Quý Kha Nam lập tức xì mắt, nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng chữ một: “Quý Kha Tây, anh dám gọi tên đầy đủ của bà à, có tin bà ném anh ra ngoài luôn không?”

Từ trước đến giờ quen bị em gái ăn hiếp rồi nên Quý Kha Tây chỉ biết im thin thít.

Mẫu thân đại nhân cũng đưa mắt vào góp vui, chỉ vào màn hình máy tính nói với Quý Kha Nam: “Quá mạnh!”

Quý Kha Tây: “Mẹ!!! Mẹ...”

Bởi vì vừa rồi Quý Kha Nam còn thấy anh trai đang trợn mắt há mồm với mình, tức giận nói: “Anh nói xem tại sao chúng ta là hủ? Còn không phải là vì anh sao?”

“Sau khi thành hủ thì cảm thấy con và Liêu Úc quả nhiên rất tốt.” Mẹ lại tiếp lời, sau đó mạnh bạo đem bàn tay đang che mắt của Quý Kha Tây xuống, nghiêm túc nói: “Xem cho kỹ vào, cái này cũng vì muốn tốt cho con, con cũng không hy vọng đến lúc mình và Liêu Úc lăn giường mà cái gì cũng không biết phải không?”

Những lời này của mẹ trùng khớp nói trúng lo lắng của Quý Kha Tây. Tuy cậu đã chuẩn bị tâm lý ở chung thì sẽ “ấy ấy” nhưng lại không biết hai thằng đực rửa phải “ấy” như thế nào. Hơn nữa cậu cũng biết rõ về cái vấn đề “chào cờ” của mình thế nào, vì thế đối với chuyện sắp sửa xảy ra thì lo lắng nhiều hơn là vui vẻ.

Quý Kha Tây đỏ mặt cầm chuột lên, từ từ xem một hình rồi lại một hình... những hình ảnh kia làm mặt cậu đỏ lên tận mang tai, huyết mạch toàn thân đều sôi sục.

Mẹ thấy thế thì vui vẻ gật đầu, còn nói: “V là video, A là tiểu thuyết, đều là mẹ và Nam Nam đặc biệt cất lấy cảnh H đó. Nếu con không hiểu gì có thể đến hỏi mẹ và em.”

Một màn giáo dục giới tính này kéo dài gần hai tiếng, đương nhiên là có hiệu quả rõ rệt.

Quý Kha Tây ý thức được thật ra H cũng là một môn học cực kỳ phức tạp, chỉ mỗi chuyện tư thế thôi mà đã nhiều đến vậy rồi.

Trong hai tiếng ngắn ngủi này được mẹ dạy rằng muốn “ấy ấy” thì phải có bôi trơn, còn hiểu được cái gì là nhỏ sáp, cái gì là rửa ruột, thậm chí còn học được tên của một đồng sách toy cực kỳ công hiệu.

Cuối cùng, mẹ sờ đầu cậu hỏi: “Đã hiểu hết chưa?”

Thằng em nhỏ của Quý Kha Tây này giờ vẫn luôn sốt cao không khỏi, một lúc sau, cả người đều choáng váng, chỉ có thể ngơ ngác ngác gật đầu.

Nhìn bộ dạng ngốc manh của cậu, mẫu thân đại nhân lại không nhịn được mà nhéo mũi cậu một cái, thở dài nói: “Con cứ ngốc ngốc thế này thì làm sao bốn cung có thể yên tâm được. Ra ở riêng rồi phải tự chăm sóc tốt cho mình, ra đường phải đem theo điện thoại, bị lạc đường thì lập tức gọi về cho mẹ, còn nếu thấy tủi thân thì cứ về nhà...”

Quý Kha Tây cảm thấy hốc mắt nóng lên, hít hít cái mũi, liếc mạng mở to mắt để giọt nước trong kia đảo quanh tròn mắt, nhìn dấu vết bị thời gian mài mòn trên gương mặt mẹ, không còn cái thời thanh xuân tươi đẹp nữa.

“Học trưởng rất tốt, anh ấy sẽ không ăn hiếp con...”

Em gái sắc mặt trầm xuống, cắn răng nói: “Không em gái anh! Cứ học trưởng học trưởng học trưởng, chúng tôi vì anh mà tìm những thứ này vất vả biết nhường nào! Đi mà về phòng của anh đi!”

Quý Kha Tây còn chưa kịp giải thích đã bị em gái đẩy về phòng.

Trong phòng, Quý Kha Tây vụn phần ủy khuất, thật ra cậu tiếp theo cậu muốn nói là “Không cần mọi người lo lắng cho con.”

Còn có bây giờ cậu rất muốn nói với Quý Kha Nam một câu: “Em không phải là em gái anh sao?”

Hôm nay em lên cơn, cảm thấy văn của tác giả chưa đủ mạnh nên em mạo muội edit cho nó nặng nhứt một chút, thật ra em chỉ thay đổi từ ngữ chút thôi chứ không ảnh hưởng đến ý nghĩa câu văn đâu.

3. Chương 3

Quý Kha Tây nằm trên giường trần trọc mãi chẳng ngủ được.

Cậu còn nhớ rõ chuyện của nửa năm trước, lúc cậu và Liêu Úc come out, trong nhà ngoại trừ em gái thì không có ai ủng hộ mối lương duyên này.

Khoảng thời gian đó trong nhà nổ ra chiến tranh rất dữ dội. Cậu bị nhốt trong nhà không được ra ngoài, bố thì cứ suốt ngày mặt mày căng chặt, còn mẹ thì mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt.

Ấy thế mà giờ đây...

Quý Kha Tây nghĩ tới những thứ mẹ và em gái cho mình xem, đôi má không tự chủ được lại nóng lên.

[Bây giờ coi như đã được chấp nhận rồi.]

Quý Kha Tây vui vẻ nghĩ vậy, sau đó bỗng nhiên rất nhớ Liêu Úc. Rất muốn nói cảm ơn với anh, cảm ơn vì đoạn thời gian khó khăn nhất anh đã không buông bỏ cuộc tình này, cảm ơn vì anh quỳ ở cửa nhà một đêm, cảm ơn vì anh dùng kiên trì để tác động bố mẹ mình...

“Kha Tây? Sao thế?”

Giọng nam trầm thấp dễ nghe truyền vào điện thoại, mất đi cái dáng lạnh lùng không đổi thường ngày, âm thanh còn có chút lười biếng, giống như vừa mới tỉnh ngủ.

“Học...học...học trưởng” Quý Kha Tây nắm chặt điện thoại đến đỏ mồ hôi, vừa rồi nhất thời xúc động liền bấm số anh, nhưng vừa nghe giọng học trưởng thì lại không biết mình cần phải nói gì.

“Ừ, anh đây, có chuyện gì sao?”

Không biết có phải cách một cái điện thoại hay không mà giọng Liêu Úc giống như còn pha chút dịu dàng, rất nhanh đã làm Quý Kha Tây trở nên choáng váng, lời nói cũng bắt đầu lộn xộn: “Không, không có gì, ừm, không phải, có chuyện.”

Liêu Úc không bức dọc vì cậu cứ lặp đi lặp lại một chữ, rất kiên nhẫn hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì..

Quý Kha Tây có chút khấn trương, hỏi: “Ừm, học trưởng, anh ngủ chưa?”

“Ngủ rồi, nhưng vừa tỉnh.” Liêu Úc đáp, không nói vì bị đứta ngốc nào đó nửa đêm gọi điện đánh thức.

“Ồm.” Quý Kha Tây ngơ ngơ ngốc ngốc, vẫn không biết mình muốn nói cái gì.

“Kha Tây, rốt cuộc có chuyện gì nào?” Giọng nói của Liêu Úc vẫn bình tĩnh không một gợn sóng, nhưng trong lòng đã bắt đầu sôi ruột. Cục cưng nhà mình đã ngốc đến trình độ cực điểm rồi, chỉ gọi điện khi có tình huống khẩn cấp. Như lần trước gọi tới là lúc ở nhà một mình không biết quây cái gì mà phòng bếp bị cháy, trước nữa thì ăn bậy ăn bạ gì đó rồi bị viêm ruột cấp tính...

Quý Kha Tây ngốc nghếch sao biết được Liêu Úc đang lo lắng, cổ họng cứ ậm ờ rất lâu mới nói được một câu: “Ồ, học trưởng, ngủ giường mới có thoải mái không?”

“Không tồi, nhưng hơi mềm.” Liêu Úc dùng tay sờ sờ giường lớn mềm mại, lại nói thêm một câu: “Còn rất rộng.”

“Ôi trời! Có phải anh không thoải mái mới tỉnh dậy không?” Quý Kha Tây có chút áy náy, giường ngủ của hai người là do cậu chọn, cậu vốn thích giường ngủ phải thật mềm thật êm, nằm thử thấy thoải mái mới chịu mua, nhưng không ngờ học trưởng lại ngủ không quen.

Nghe được Quý Kha Tây vì sốt ruột mà ăn nói gấp gáp, Liêu Úc cảm thấy tâm tình sung sướng như trên mây: “Không phải không thoải mái. Ngày mai em thử sẽ biết, chắc chắn rất thích. Hai người mà ngủ chung thì không quá rộng.”

Hai người ngủ chung, nói đúng hơn là hai người cùng nằm trên một cái giường, vai kề vai, tay nắm tay, chỉ cần nghiêng đầu là có thể thấy gương mặt của người trong lòng.

Quý Kha Tây chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hạnh phúc tràn trề, cậu lẳng lẳng kéo chăn lên che mặt, nhất định là mặt đang đỏ lên rồi, vì thế âm thanh có chút buồn bực: “Được.”

Sau đó hai người lại nói như hai cái máy hát, từ chuyện xảy ra hôm nay đến tối mai ăn món gì, nói mãi đến khi điện thoại nóng muốn bỏng lỗ tai, làm cậu chịu không được phải đưa di động ra xa một chút.

Cuối cùng Quý Kha Tây hưng phấn nói miết không ngừng, nếu không phải Liêu Úc nói đã khuya rồi muốn cậu đi ngủ thì đoán chừng cậu còn muốn nói nữa, nói đến khi điện thoại hết pin mới chịu thôi.

Bởi vì thấy bản thân hôm nay bỗng dưng nói nhiều như thế, Quý Kha Tây cũng thấy ngạc nhiên với chính mình, lại có chút lo lắng hỏi: “Học trưởng, anh có cảm thấy em ồn ào quá không?”

Giọng nói kia làm Liêu Úc dễ dàng hình dung đến vẻ mặt sợ sệt của cậu, nhìn không được mà trên mặt phảng phất ý cười hiếm thấy, ngay cả chính mình cũng không phát hiện.

“Không ồn.” Liêu Úc nói, sau đó không ngoài dự kiến nghe được đầu bên kia phát ra một tiếng thở phào.

“Ngủ đi.” Liêu Úc nhìn đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng, “Buổi sáng còn phải dọn nhà.”

“Ừm, tạm biệt học trưởng.” Quý Kha Tây rất nghe lời Liêu Úc, chuẩn bị tắt điện thoại, trước giờ Liêu Úc luôn để Quý Kha Tây cúp máy trước rồi mới đặt di động xuống.

[Hình như đã quên cái gì?]

Bỗng nhiên Quý Kha Tây nhớ tới ý định ban đầu của mình.

Cậu lập tức hét vào điện thoại một câu: “Học trưởng, cảm ơn anh!”

Vừa la xong câu đó, chỉ thấy màn hình di động tối sầm, thật sự đã cạn pin rồi.

“Quý Kha Tây, nửa đêm mà anh lại lên cơn gì vậy hả?” Phòng bên cạnh truyền tới âm thanh em gái đang gào.

Quý Kha Tây lại kéo chăn che mặt lại, thầm nghĩ điện thoại hết pin rồi, không biết cuối cùng học trưởng có nghe được câu nói kia hay không.

Mà bên này, Liêu Úc nghe điện thoại phát ra tiếng “tít tít”, bỗng nhiên rất muốn đi chỉnh đồng hồ treo tường cho thời gian lập tức chạy đến buổi sáng, như vậy có thể vọt tới nhà Quý Kha Tây, nói một câu cảm ơn em, sau đó trói cái tên ngốc nghếch này lại ôm về nhà nuôi cả đời.

4. Chương 4

Hôm nay Liêu Úc dậy rất sớm, nói cho đúng là cả đêm qua anh dường như thức trắng.

Rửa mặt đầu đó xong xuôi, anh thay bộ âu phục màu đen tối qua đã được ủi thẳng thớm, thắt cà vạt vào, ngắm nghía trước gương một lúc lại thấy mắt có quầng thâm, lại dùng nước nóng thấm ướt khăn mặt rồi đắp lên mắt. Sau khi nhìn thấy vành mắt hết đen mới dùng keo xịt tóc, bởi vì chất tóc mềm nên có vài sợi không cố định theo tạo hình.

[Nghiêm túc mà nói... thì Kha Tây mới cần phải khẩn trương chứ.]

Liêu Úc nghĩ nghĩ, lại rửa hết keo xịt tóc, nhìn bộ dáng mình trong gương đến khi chắc chắn không bị phụ huynh bên kia có ấn tượng xấu mới chịu ra cửa.

Vừa vào gara đã đụng phải một người bạn cùng công ty, Liêu Úc rất tự nhiên chào hỏi hân hoan, nhưng anh bạn lại thất lễ đến mức để bánh bao đang ngậm trong miệng rơi xuống mặt đất.

“Sao thế?” Liêu Úc có chút không vui, nghĩ thầm không lẽ trang phục của mình không thích hợp?

“Không có, không có gì.” Anh bạn vội vàng lắc đầu, dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm Liêu Úc, mãi đến khi anh khởi động ô tô nghênh ngang rời đi mới chịu thôi.

[Ảo giác, nhất định là ảo giác, cái tên Liêu Úc đó mà cũng biết cười sao? Quen biết ba năm mà chưa từng thấy hắn cười lần nào, cho nên nhất định là ảo giác rồi. Lại còn hôm nay phát bệnh gì mà ăn mặt bánh trai thế nhỉ.]

Cuối cùng anh bạn quy kết việc mình thấy bộ dáng tươi cười kia là di chứng do sáng sớm chưa tỉnh ngủ, lại nuốt một cái bánh bao vào miệng say đắm đi vào nhà.

Trên đường đi tới chung cư của Quý Kha Tây, Liêu Úc lại đụng phải hàng xóm nhà họ Quý.

Một bác gái nhiệt tình từ xa thấy Liêu Úc đã hô to: “Đây không phải là cái cậu quỳ gối trước cửa nhà lúc trước sao?”

Người đang tập thể dục nhao nhao liếc nhìn.

Liêu Úc: “...”

“Cậu này lớn lên đẹp trai thế!” Bác gái đi tới, đánh giá Liêu Úc từ trên xuống dưới một lượt rồi cảm khái nói.

Lại hỏi: “Tới gặp Quý Kha Tây sao?”

“Vâng.” Liêu Úc gật đầu.

Bác gái hàng xóm nhìn Liêu Úc mặt mũi tuấn tú, càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi tiếc hận nói: “Sao lúc đầu tôi lại sinh con gái chi vậy nè? Đến bây giờ còn chưa gả đi được.”

Liêu Úc: “...”

“Nếu mà sinh con trai chắc giờ đã có con rể rồi nhỉ?”

Liêu Úc: “...”

Sau khi ứng phó xong bác gái hàng xóm, Liêu Úc cuối cùng cũng tới được nhà Quý Kha Tây.

Người mở cửa là cô út Quý gia.

“Kha Tây đâu? Còn chưa dậy?” Liêu Úc hỏi.

Cô út ngược lại rất không khách khí chìa tay lấy đồng quà tặng trong tay Liêu Úc, không vui nói: “Quà của em đâu?”

“Nam Nam, sao lại nói chuyện với khách bằng giọng điệu này!” Mẫu thân đại nhân cầm cái muôi thò nửa người ra từ phòng bếp, tức giận quát con gái.

Quý Kha Nam liếc mắt nhìn đồng quà tặng, tìm ra quà của mình rồi mới nói: “Anh rể mà coi là khách hử? Anh sắp ôm anh trai con về luôn rồi.”

Liêu Úc chào hỏi với nhạc mẫu xong mới lo lắng hỏi: “Kha Tây ra ngoài một mình sao?”

Việc này không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc một cái Quý Kha Nam lại nổi máu.

“Đúng vậy đấy! Anh còn không cho em đi cùng này! Một thằng con trai lớn vậy rồi thì thẹn thùng cái gì chứ? Đến bằng vệ sinh mà anh cũng từng mua cho em rồi, em đi cùng anh mua đồ thì thế nào chứ?”

Cũng may Liêu Úc đã sớm quen với tính cách thoải mái của cô em gái này rồi nên chỉ hỏi: “Thế em ấy đi đâu?”

Em gái trả lời: “Anh rể ơi, anh không cần đi đón anh đâu, từ chung cư đi mấy bước là tới rồi. Anh của em chưa ngốc đến mức đi lạc luôn đâu.”

Cô nói xong liền đem quà về phòng mình.

Quý phu nhân từ phòng bếp bưng ra một chén canh, nhìn cửa phòng con gái đang đóng chặt thì có chút dở khóc dở cười: “Cái con nhỏ này, là nó không nở xa anh nó đấy.” Nói rồi bà đưa chén canh đến trước mặt Liêu Úc, nói: “Liêu Úc, nếm thử xem thế nào. Mọi người ăn cơm rồi, cái này để dành cho con đó, mà con đã ăn sáng chưa?”

Liêu Úc nghĩ nghĩ, quyết định bỏ qua bữa sáng cùng trứng chiên và sữa lúc nãy của mình, nói: “Chưa ạ.”

“Vậy mau ăn đi.” Nhạc mẫu tươi cười rạng rỡ, nhìn Liêu Úc uống một muống canh xong lập tức hỏi: “Thế nào? Có ngon không?”

“Rất ngon ạ.” Liêu Úc gật đầu, “Chỉ là...” Sáng sớm hầm canh ba ba có phải quá bổ rồi không?

Nhạc mẫu rõ ràng nhìn ra được Liêu Úc muốn nói cái gì, lại thở dài: “Không phải hôm nay Kha Tây dọn đi rồi sao, không biết bao giờ mới có thể làm điểm tâm cho nó nữa, nên dì mới nấu phong phú một chút.”

Liêu Úc trầm mặc một lát, nói: “Con sẽ thường xuyên đưa Kha Tây về nhà mình.”

Nghĩ tới một người đàn ông như mình đột nhiên nhào vô giành con trai nhà người ta thì đã đủ làm tổn thương cha mẹ người ta rồi, nếu còn nói không cho gặp nhau nữa thì đúng là quá đáng quá thể.

Nhạc mẫu nghe vậy không tán thành mà liếc anh, nói: “Phòng trong nhà này cách âm không tốt, con dẫn nó về cũng không thể ở qua đêm. Hoặc là nói, buổi tối hai đứa có thể nhịn không làm ồn được không?”

Liêu Úc: “...”

Nhạc mẫu lại nói tiếp: “Dì và Nam Nam thì không nghĩ gì, nhưng quan trọng là bố nó. Biết rõ con mình bị đè là một chuyện, mà chính tai nghe thấy lại là một chuyện khác, nhất định ông sẽ không chịu nổi đâu.”

Liêu Úc: “...”

“Lại nói, con và Kha Tây cũng đừng có làm quá, đừng có chơi ‘ét em’ gì gì đó. Kha Tây nó quá hiền lành, trên giường chớ có ép nó. Phía sau của nó con có thể dùng nhiều năm như vậy nên chính con cũng phải kiềm chế.”

Liêu Úc: “...”

“Ta nói cái thằng nhỏ này cũng thật là, sao lại không thích nói mấy chuyện thế này? Cũng may Kha Tây tính tình hoạt bát, bằng không hai thằng đàn ông như vậy ở chung chắc buồn chết mất.”

Liêu Úc: “...” Nhạc mẫu, người gọi con tới để nói mấy chuyện này sao?

Uống xong chén canh, Liêu Úc bị nhạc phụ đại nhân dùng vẻ mặt nghiêm túc gọi tới cùng đánh cờ.

Nhạc phụ vốn là một người nghiêm túc, thấy Liêu Úc sẽ không bao giờ có được sắc mặt tốt, mà hôm nay lại càng khủng khiếp hơn. Mà trước nay Liêu Úc đều lộ vẻ mặt tội nghiệp, vì thế mà hai người đánh cờ mà cứ như đang đàm phán vụ gì căng dữ lắm, không khí khẩn trương đến không chịu nổi.

Quý Kha Tây vừa lon ton vào nhà liền chứng kiến một cảnh kia.

“Trời ạ! Liêu Úc học trưởng!... Bố...” Âm thanh phía sau rõ ràng xìu xuống.

[Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, có đánh nhau hay không đây?]

Quý Kha Tây lòng lo như lửa đốt, thời điểm vừa come out, cảnh tượng bố đánh học trưởng đã để lại cho cậu ấn tượng không thể xóa nhòa.

“Ừ, Kha Tây.”

Liêu Úc nhìn Quý Kha Tây vừa chạy về nên hai má còn đỏ bừng, khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười rất nhẹ nhưng lại rất rõ ràng.

Quý Kha Tây “đoàng” một cái, mặt lại đỏ càng thêm đỏ.

Nhạc phụ đại nhân đối với thằng oắt con dám tán tỉnh con trai trước mặt mình thì vô cùng bất mãn, vừa hừ một tiếng đã nhận được một cái liếc mắt của phu nhân nhà mình.

“Cổ họng không tốt thì đến bệnh viện đi, ngồi đây hừ cái gì mà hừ.” Dứt lời liền kéo Quý Kha Tây qua, “Nhìn con một đầu mồ hôi này, vừa rồi không có chó rượt con thì chạy cái gì chứ?”

Quý Kha Tây chỉ ngốc ngốc đứng cười, để cho mẹ dịu dàng lau mồ hôi cho mình.

Lau lau một hồi mới cảm thấy có gì đó sai sai.

[Khăn tay sao lại ướt thế này?]

Quý Kha Tây cúi đầu nhìn cái khăn trong tay mẹ, lập tức rơi lệ: “Mẹ... sao mẹ dùng giẻ lau...”

Mẫu thân đại nhân nhìn con trai nước mắt lưng tròng thì cảm thấy tâm tình rất tốt. Không để ý con trai đang lên án mình, liền kể sát tai con hỏi: “Mua xong rồi?”

Quả nhiên Quý Kha Tây nhớ lại chuyện chính, lặng lẽ nhìn Liêu Úc rồi xấu hổ gật đầu.

Nghĩ đến ánh mắt chế nhạo của người bán khi mua vật đó, Quý Kha Tây cảm thấy quẫn bách vô cùng.

Mà chính mình lúc đó lại biểu hiện rất mất mặt, nói chuyện cả lăm thì không nói đi, còn khẩn trương đến mức nói nhảm luôn. Cuối cùng lại thấy khách hàng đứng bên cạnh nhìn không được mà cười lên.

[Nhưng mà, cho dù bị chê cười thế nào thì cũng rất đáng giá nha.]

Quý Kha Tây chăm chú nhìn gương mặt nghiêm túc đánh cờ của Liêu Úc, trong lòng thấy hạnh phúc vô cùng.

5. Chương 5

Tay nghề nấu nướng của Quý phu nhân rất tốt, trên bàn bày đầy điểm tâm phong phú nhưng không ngấy mỡ, rất nhanh đã bị quét sạch.

Quý Kha Tây ăn xong thì thỏa mãn sờ bụng, nằm vật trên ghế sofa, một bộ híp mắt hưởng thụ như con mèo đang phơi nắng.

Liêu Úc rất tự giác vào phòng bếp giúp rửa chén.

Sau đó... Bị nhạc mẫu đuổi ra.

“Đừng có vào đây, quần áo trên người bị bẩn thì làm sao.” Nhạc mẫu đứng trong phòng bếp nói với Liêu Úc.

Liêu Úc nhìn lại chính mình một thân âu phục màu đen, cũng ý thức được cái dạng này mà vào bếp thì không hợp cho lắm. Vì vậy anh cởi áo khoác ngoài, lại đi vào.

Nhạc mẫu: “...”

Động tác rửa chén của Liêu Úc rất thuần thực, xem ra quanh năm đều làm người nội trợ, điểm này nhạc mẫu phát hiện khi lần đầu Liêu Úc đến nhà ăn cơm.

Về sau nghe từ miệng con trai mới biết rõ, Liêu Úc sớm đã không cha không mẹ, sống một mình nên đã quen với những việc rửa rửa lau lau thế này.

Lúc Quý phu nhân nghe được những lời này còn không nhin đượ mà đau lòng cho chàng trai ít nói lại hiểu chuyện như thế, thầm nghĩ “Sau này cô gái nào được gả cho cậu ta chắc hạnh phúc chết mất.” Còn hận con gái nhà mình không thể sinh sớm vài năm để Liêu Úc có thể cùng mình trở thành người một nhà.

Kết quả, Liêu Úc cuối cùng vẫn trở thành người một nhà với họ, nhưng là lấy con trai của họ...

Bởi thế mới có câu thế sự vô thường.

Quý phu nhân nhìn chàng trai yên tĩnh rửa chén, nhin không được mà đem cảnh tượng này cùng với cậu thiếu niên bảy năm trước hợp lại. Sau đó hỏi ra vấn đề làm mình nghi hoặc rất lâu: “Liêu Úc, sao con lại thích Kha Tây? Cái đứa vừa vụng về vừa ngốc nghếch như vậy, cũng không không phải là không tốt gì, ít nhất có thể dễ dàng bắt nạt...” Nhưng chưa thấy con bắt nạt nó lần nào.

Liêu Úc dừng động tác, rũ mắt xuống như đang nhớ lại.

“Lần đầu tiên con gặp Kha Tây là lúc em ấy bị lạc đường ở trường học, lướt qua lướt lại trước mặt con những ba lần.”

Nhạc mẫu trầm mặc, nghĩ thầm con mình quả thật rất biết gây sự chú ý.

“Những lần sau đó gặp em ấy, cơ hồ lần nào cũng có chuyện...”

“Sao đó? Con thích nó luôn hả?” Nhạc mẫu hỏi.

Nếu thật là thế, chỉ có thể nói Liêu Úc thích thể loại, ừm, rất đặc biệt.

Liêu Úc nhẹ gật đầu.

Anh vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Quý Kha Tây, đối phương cứ ngốc ngốc nói lời cảm ơn với anh. Thế nên về sau mỗi lần thấy cậu gặp chuyện, đều chạy đi giúp đỡ.

Đã quen quan sát cậu, quen chìa tay ra giúp cậu mỗi khi gặp chuyện, quen với ánh mắt đen lầy nhìn mình mỗi lúc được giúp đỡ, ngại ngừng nói cảm ơn.

Thẳng đến một ngày nào đó, lúc chính mình trong vô thức tìm kiếm cái đứa ngốc này mới chợt ý thức được, đây gọi là thích.

Quý Kha Tây vốn đang êm ả nằm trên sofa, bởi vì có một ánh mắt ai oán đang nhìn nên không thể không đứng dậy, không biết đã xảy ra chuyện gì: “Nam Nam, em bị gì vậy?”

Sắc mặt em gái âm trầm, chậm rãi mở miệng: “Thứ đó mua xong rồi?”

Quý Kha Tây có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Mua xong rồi, là nhãn hiệu được người bán đề cử, chắc không xảy ra vấn đề đâu.”

Sắc mặt em gái lúc này mới hòa hoãn không ít, nghiêm túc uy hiếp: “Quý Kha Tây, lần sau đi mua nhất định phải để em theo.”

“Ôi trời!” Quý Kha Tây mở to hai mắt, lại khiếp sợ với khí thế của em gái nên lùi về sau một chút.

“Có thể... nhưng em là con gái mà...” Cùng mình đi mua cái thứ này... hình như không được tốt lắm.

“Không tốt cái gì hả? Anh không phải đã giúp em mau băng vệ sinh rồi sao? Em còn không xấu hổ thì anh sợ cái gì?”

[Hai việc này căn bản là khác nhau mà...] Quý Kha Tây chỉ dám nghĩ chứ không dám nói.

“Hơn nữa không có ai đi với anh, lỡ mua phải đồ quá hạn hay chất lượng kém thì làm sao? Anh nghĩ hoa cúc của mình rất kiên cường dẻo dai à? Làm không tốt có thể bị nhiễm trùng, lây nhiễm, nằm viện đấy! Anh nghĩ em muốn đi với anh lắm sao? Em đây là quan tâm anh có được không! Đến khi anh nhập viện rồi còn phải đi thật xa để thăm anh...”

Nói đến phần sau thì giọng nói nhỏ đến mức không nghe được, mặt thì đưa sang hướng khác, trên mặt ửng hồng khả nghi.

Quý Kha Tây bỗng cảm thấy mũi cay cay.

Cô em gái này của mình lúc nào cũng hung hăng trừng mắt, nhưng thực chất người quan tâm mình nhất cũng là nó.

Khi còn bé bị hai đứa con gái chửi là đồ ngu, chính là em gái đợi tan học chặn đường hai đứa nó lại đập cho một trận.

Đến lúc trưởng thành thì bị cắt mất nửa tháng tiền lương, cũng là em gái mỗi ngày đến cửa hàng làm loạn, mãi đến khi người ta sập tiệm mới thôi.

Sau này nữa là lúc come out, em gái đứng bên cạnh, giúp mình và Liêu Úc nói chuyện với người lớn, làm công tác tư tưởng cho hai vị phụ huynh...

Mà chính mình, rõ ràng là anh trai nhưng ít khi giúp được em gái việc gì...

Quý Kha Tây cảm động dâng trào kéo tay em gái, âm thanh có chút run rẩy nói:

“Kha Nam...”

Em gái: “...”

Quý Kha Tây: “...”

“Quý Kha Tây! Anh đang thiếu đánh phải không! Bà đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, dám gọi bà như thế là bà quăng anh ra cửa đó. Bây giờ bà không muốn nhìn mặt anh nữa, xéo lẹ cho bà à à!!!”

Sau đó, Quý Kha Tây cùng hành lý đều bị ném ra khỏi cửa.

Quý Kha Tây ngồi xổm trước nhà muốn khóc cũng không được, sau cậu lại quên hai từ “Kha Nam” chính là nghịch lân của em gái chứ?

[Mỗi lần muốn làm việc gì cũng phạm phải sai lầm, vô dụng quá thể rồi...]

Quý Kha Tây phiền muộn ôm đầu, rõ ràng mình chỉ muốn nói câu cảm ơn thôi mà cũng biến thành như vậy...

Đang lúc cậu vô cùng chán nản, một đôi giày da hiện ra trước mắt.

Cậu ngưng vò loạn tóc mình, ngửa đầu, quả nhiên là khuôn mặt đẹp trai mà mình ngày nhớ đêm mong.

Thân hình cao lớn của chàng trai cúi xuống, vươn tay với cậu, không biết có phải vì xem trọng mối lương duyên này hay không mà thoát nhìn đặc biệt dịu dàng.

Đây là muốn cậu bên người kia đến hết quãng đời còn lại.

“Kha Tây, chúng ta về nhà.”

Giọng nói chàng trai trầm thấp êm tai, nói lời cảm động nhất trên đời này.

Quý Kha Tây bị ánh mắt ấm áp nhìn chằm chằm, chậm rãi nắm tay người kia, trịnh trọng gật đầu.

“Ừ, chúng ta về nhà.”

Thím tác giả này là fan Bình Tà chắc luôn)

6. Chương 6

Lúc ngồi trên xe, Quý Kha Tây vô cùng hưng phấn, trên đường cứ đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Cuối cuối Liêu Úc nhìn không được hỏi cậu: “Em đang nhìn gì đó?”

Quý Kha Tây hưng phấn đến mức mắt cũng phốt hồng, mở cặp mắt to đen láy, nghiêm túc nói: “Nhìn đường. Em muốn nhớ kỹ đường về nhà.”

Liêu Úc dịu dàng sờ đầu cậu.

“Không cần nhớ, khi em đi lạc anh sẽ đưa em về.”

Tuy miệng nói như vậy nhưng Liêu Úc vẫn thả chậm tốc độ, để cục cưng có thể từ từ nhìn rõ các bảng hiệu ven đường.

Đợi đến lúc về đến nhà, Quý Kha Tây lại vô cùng cẩn trọng, đứng ngay cửa lóng ngóng tay chân không biết phải làm sao.

Liêu Úc cởi áo khoác ngoài, nói lửng lơ rồi đi qua hôn chụt một cái lên trán Quý Kha Tây, nhìn vào mắt cậu nói: “Đây là nhà của em.”

Nhận được cảm xúc ấm nóng trên trán, cảm giác khẩn trương cũng dần biến mất.

Quý Kha Tây nhìn áo khoác trong tay Liêu Úc, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Học trưởng, sao hôm nay anh lại mặc âu phục? Không phải nói dọn nhà sao?” Bộ không nghĩ mặc đồ thể này sẽ bị nhàn và bẩn à?”

“Trong TV đều như thế.” Liêu Úc đáp, “Kết hôn phải mặc âu phục, vậy mới trang trọng.”

Nghĩ nghĩ, lại nhìn Quý Kha Tây đang lo lắng nhìn áo chữ T trên người mình, anh nói: “Em mặc cái gì cũng đẹp.”

Quý Kha Tây không được tự nhiên đỏ mặt.

Đối với hai thằng con trai mà nói thì nếu ở trong nước đương nhiên không thể có giấy đăng ký kết hôn hay cử hành hôn lễ. Có điều việc ở chung một chỗ thể này cũng giống với kết hôn rồi.

“Ở chung”, “kết hôn”, trong đầu đồng thời hiện lên hai từ này, Quý Kha Tây không tránh được mà nghĩ tới “động phòng”, sau đó rất không tự giác đặt nắm chặt thứ kia.

Mang tâm lý thấp thỏm chờ mong, ban ngày trôi qua đặc biệt nhanh, cảm giác còn chưa nhìn đủ gương mặt người kia, chưa nghe đủ âm thanh của người kia thì chớp mắt một cái màn đêm đã buông xuống.

Ban đêm là lúc thích hợp làm một vài chuyện.

Quý Kha Tây ngồi bên giường, nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, đồ vật trong túi bị nhàu đến biến hình luôn rồi.

[Nếu như Liêu Úc học trưởng biết mình mua thứ này, có phải sẽ cảm thấy mình quá... khát khao rồi không?]

Đương lúc nghĩ như vậy thì nghe được âm thanh mở cửa phòng tắm.

Quý Kha Tây nhìn Liêu Úc đi tới bên giường, nuốt nước miếng.

Liêu Úc mặc áo ngủ màu xanh đậm. Áo ngủ là do hai người cùng chọn ở trung tâm thương mại, Quý Kha Tây cũng có một cái màu xanh da trời kiểu dáng giống nhau, nhưng Quý Kha Tây có thể khẳng định mình tuyệt đối không thể mặc ra cái cảm giác khiêu gợi như này được.

Đúng thế, gợi cảm quá mức.

Cổ áo màu xanh đậm rộng mở, lồng ngực màu mạch dễ dàng hiện rõ. Dường như chỉ cần kéo vạt áo xuống một chút là có thể thấy được vòng eo, cái loại giấu đầu hở đuôi thế này lại càng thêm cảm giác mê người.

Mái tóc ẩm ướt, còn có chút rối, nhưng không phải cảm giác chật vật.

Giọt nước theo lọn tóc trượt xuống, chảy dọc cần cổ, còn theo đường cong trượt đến xương quai xanh, xuống chút nữa, chảy qua lồng ngực lo lổn, lại sau đó, chui vào cái nơi bị áo ngủ che khuất.

“Kha Tây, em sao thế? Mặt đỏ quá.”

Liêu Úc đến gần, dùng tay đặt lên trán cậu.

Quý Kha Tây vì bị va chạm mà từ trên giường nhảy dựng lên, rồi tựa như ôm quyết tâm lớn lắm, lấy trong túi quần ra một thứ rồi dúi vào tay Liêu Úc, còn mình thì ngay cả nhìn cũng không dám mà chạy trốn chết vào phòng tắm, tốc độ nhanh đến mức trước giờ chưa từng có.

Quý Kha Tây trốn vào phòng tắm sợ hãi dựa vào cửa.

[Vừa nãy trượt chân xem chút vồ ếch rồi, nguy hiểm thật.]

Liêu Úc trầm mặt nhìn đồ vật bị cục cứng cứng ngạnh nhét cho mình, nét mặt âm trầm.

7. Chương 7

Hôm nay Quý Kha Tây tắm rửa đặc biệt chuyên chú, cậu cứ sợ còn chỗ nào chưa sạch.

Những nơi có thể cọ đều đã cọ sạch cả rồi, Quý Kha Tây do dự một lúc thì đem bàn tay hướng về cái khe bí mật kia.

Đưa ngón tay vào trong thăm dò, dòng nước ấm áp từ ngoài tiến vào có cảm giác rất quái dị.

Quý Kha Tây dừng lại một chút, cuối cùng vẫn kiên định đưa vào, cẩn thận tẩy rửa.

Cậu không thích loại cảm giác này cho lắm, nhưng lại càng không muốn bị Liêu Úc ghét bỏ.

Mặc dù biết Liêu Úc sẽ không ghét bỏ mình, nhưng cậu muốn Liêu Úc chỉ nhìn thấy mặt tốt của mình thôi.

Tay chân vì ngâm nước quá lâu trở nên trắng bệch, mãi đến khi đầu đã choáng váng thì Quý Kha Tây mới chịu bò ra khỏi bồn tắm. Sau đó lại cầm áo ngủ bắt đầu do dự tiếp.

[Mặc áo ngủ hay quần khăn tắm đây?]

Quý Kha Tây nghĩ tới một số cảnh H mà tới qua mẫu hậu và em gái cho mình xem, dứt khoát cắn răng quyết định vứt cả khăn tắm và áo ngủ, không thèm che chắn gì mà thả trym đi ra luôn.

Mới đi được vài bước, Quý Kha Tây liền khựng lại.

Bởi vì, cậu xấu hổ phát hiện... tiểu Kha Tây cứ đi một bước lại lắc đầu một cái.

[Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?]

Cứ nghĩ đến đây là lần đầu tiên cậu trần truồng chạy loạn thì Quý Kha Tây càng luống cuống tay chân.

[Hay là... bước nhẹ lại một chút?]

Thử hai bước, sau đó lại bị ai phát hiện...

Hoàn toàn vô dụng.

[Nhưng mà không thể không đi, nếu có thể bay thì tốt quá.]

Quý Kha Tây cất bước khó khăn, cậu nghĩ không thể để học trưởng thấy mình dắt trym đi dạo khắp phòng thể này được, thế là chân cũng không nhấc lên nổi.

Sau đó, như chợt nghĩ tới cái gì, cậu đột nhiên nhìn chằm chằm vào giường ngủ.

Quả nhiên Liêu Úc đang dựa vào đầu giường nhìn mình chằm chằm, bộ dáng như nhìn lâu lắm rồi.

...

Vậy là đã ra ngoài rồi.

[Đã bị thấy được rồi...]

Quý Kha Tây nhắm mắt, làm bộ nhưng cái gì cũng chưa thấy, tự lừa mình dối người kiên cường xông trận.

Liêu Úc thấy cục cưng nhà mình không mảnh vải đi tới trước mặt thì đứng hình không biết phải làm gì. Nói đúng hơn là khi thấy trym nhỏ của cục cưng thì anh đã bắt đầu nhện nhạo trong lòng rồi.

Sau đó lại thấy Quý Kha Tây cứ đi hai bước rồi dừng lại, sau đó nhắm mắt chờ người rồi trưng ra bộ mặt hiên ngang lẫm liệt quyết không sợ chết đi tới bên giường, Liêu Úc dở khóc dở cười, cũng quên phải xuống giường kéo cái người đang nhắm mắt kia để khỏi bị ngã.

Sau đó...

“Ui da!” Liêu Úc nhìn cái thứ đang đè lên người mình, người đó giống như bị giật mình.

Quả nhiên... lúc Quý Kha Tây đi đến thì chân nọ bắt chéo chân kia mà té xuống giường, à không, té lên người Liêu Úc mới đúng.

“Học... học trưởng...” Quý Kha Tây phát hiện cả người mình đều áp trên người Liêu Úc thì lúng túng chống tay ngồi dậy, lại khéo chống lên lồng ngực Liêu Úc.

[Cảm giác thật rắn chắc... còn rất có tính đàn hồi...] Quý Kha Tây ngốc ngốc nghĩ thế, còn dùng ngón tay chọt chọt mấy cái.

Sau khi ý thức được chính mình vừa làm ra hành động gì, Quý Kha Tây cuống quýt nói xin lỗi: “Học trưởng... Ừm, xin lỗi anh.”

Cậu lóng ngóng tay chân muốn đứng dậy, lại bị Liêu Úc kéo xuống.

“Không sao.”

Quý Kha Tây nghe giọng nói của người bên dưới đầy cưng chiều, còn có chút bất đắc dĩ.

Sau đó...

“Chúng ta bắt đầu đi.”

“Má ơi!” Không đợi Quý Kha Tây nghe hết câu, Liêu Úc đã xoay người một cái, đè cậu xuống dưới thân.

[Cái này... là bắt đầu rồi hả?]

Bị áp đảo thế này làm Quý Kha Tây khấn trương lên, muốn nói gì đó nhưng bị nụ hôn rơi xuống chặn lại.

Đôi môi Liêu Úc cứ nhiều lần rời ra rồi lại áp chặt, cũng không kịch liệt gì, chỉ là cánh môi cùng cánh môi ma sát với nhau. Nụ hôn dịu dàng vỗ về thế này làm Quý Kha Tây dần dần bình tĩnh lại.

“Đừng sợ, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Liêu Úc sờ đầu cậu, an ủi nói như vậy.

Sau đó, Quý Kha Tây nhìn thấy anh lấy cái thứ vừa nãy mình mới đưa cho anh ở đầu giường.

Quý Kha Tây lập tức hiểu ra, rất tự giác xoay người lại, nằm bẹp trên giường.

Liêu Úc lại kê một cái gối dưới bụng cậu, sau đó nâng hai cái bánh bao trắng trắng lên. Quý Kha Tây vùi cả đầu vào cái chăn mới tinh, ngoan ngoãn nghe theo.

Sau đó nữa... cái nơi ẩn mật bị chạm đến.

Ngón tay chỉ dịu dàng vuốt ve xung quanh cửa vào, sờ sờ một hồi lại thấy có chút ướt át, Liêu Úc ngạc nhiên hỏi: “Em tự tẩy rửa rồi sao?”

Còn tưởng rằng em cái gì cũng không hiểu chứ.

Quý Kha Tây ngượng đến mức lỗ tay đỏ lên, mặt vui càng sâu vào chăn, thân thể cũng căng chặt hơn.

Điều này giúp cho ngón tay anh nhập động càng nhanh.

Ngón tay vừa vào được một đốt đã rút ra, Quý Kha Tây hoang mang muốn xoay người lại nhìn, còn chưa kịp làm thì vai đã bị hôn.

“Cực cực, thả lỏng nào.”

Âm thanh Liêu Úc có chút khàn, chứng tỏ lòng anh đã ngứa ngáy lắm rồi.

Phần lưng bị cái lưỡi liếm liếm hôn hôn, Quý Kha Tây chỉ cảm thấy ngượng và ngượng. Cảm giác sau lưng mình đột nhiên bị liếm, Quý Kha Tây thình lình la lên “YA.A.A.A...” một tiếng, toàn thân đều run rẩy.

Bởi vì đầu chôn vào trong chăn, nên một tiếng kêu sợ hãi này còn pha chút khó chịu, nhưng vẫn bị Liêu Úc bắt lại, sau đó liền “chiếu cố” cái vùng trọng yếu kia.

Hôn môi cùng liếm láp, thỉnh thoảng còn cắn nhẹ một cái làm cho Quý Kha Tây cảm thấy ngứa ngứa, còn có một cảm giác tê dại không nói nên lời, làm eo cậu mềm nhũn cả ra.

Nhìn thấy người dưới thân đã hoàn toàn thả lỏng, lúc này Liêu Úc mới lần nữa đưa ngón tay vào.

Cảm giác cơ thể mình bị người ta thăm dò vuốt ve vô cùng khủng bố, cũng may vừa rồi dạo đầu một tí nên Quý Kha Tây không còn khẩn trương như trước, nhưng cảm giác vẫn rất khó chịu, chủ nhân ngón tay cứ hết lần này đến lần khác hăng hái thăm dò, một tắc lại một tắc cẩn thận lục lọi, cứ như là đang tìm kho báu vậy.

“Á!”

Một dòng điện mãnh liệt từ xương cột chạy thẳng lên đại não.

“Đau sao?” Liêu Úc sau lưng ân cần thăm hỏi, cảm giác người bên dưới kích động như vậy thì có chút nghi hoặc nhíu mày.

Quý Kha Tây lúc này đã không còn nghe được Liêu Úc nói gì nữa, chỉ nằm yên thở dốc.

Tuy có cảm giác không đúng, nhưng Liêu Úc vẫn rút ngón tay ra, lấy một ít trong thứ của Quý Kha Tây đưa cho rồi lại đâm vào.

[Mát quá!]

Quý Kha Tây chịu không nổi muốn đóng chặt cửa sau.

Ngón tay đem chất lỏng mát lạnh vào cơ thể, đi đến điểm vừa rồi...

“Ừm! Học trưởng... đừng...” Quý Kha Tây nhanh chóng bị kích thích đến rơi nước mắt, rên rỉ cầu xin tha thứ.

Nhưng người phía sau lại không chịu buông tha, cứ liên tục vùn vùn vào chỗ đó, âm thanh dịu dàng vang lên: “Đừng sợ, chút nữa là tốt rồi.”

Quả thật, một lát sau động tác của anh dừng lại, cái ngón tay cứ bò bò bên trong cuối cùng cũng chịu chui ra.

Quý Kha Tây lại càng khẩn trương, nhớ tới miêu tả trong tiểu thuyết, sau khi rút ngón tay ra là sẽ đến trym lớn lên sần.

Mà người sau lưng lại không cho trym lớn nhập động, chỉ dùng tay xoa tóc cậu, an ủi nói: “Tốt rồi.”

Tốt rồi?

Chờ mãi mà vẫn chưa thấy anh đem cậu ra tra tấn một ngày một đêm như trong tiểu thuyết, Quý Kha Tây hoang mang quay đầu lại thì nhìn thấy Liêu Úc đã xuống giường.

“Học trưởng...”

Quý Kha Tây nhìn bên dưới áo ngủ của Liêu Úc đã dựng lên cấn liều nhỏ, có chút khó hiểu hỏi: “Anh không vào sao?”

Anh không vào sao?

Anh không vào sao?

Anh không vào sao?

Liêu Úc hít sâu một hơi, cố gắng không để mặt mũi của mình quá mức vặn vẹo, vẫn rất dịu dàng nói với cậu: “Yên tâm, anh chưa cầm thú đến mức đó đâu.”

Dứt lời liền đi vào phòng tắm.

Cầm thú?

Nếu như người yêu làm việc đó cũng coi là cầm thú thì..., cậu tuyệt đối không muốn học trưởng là cầm thú đâu.

Trong lúc Quý Kha Tây đang nằm trên giường hoang mang, liếc qua thấy cái thứ vừa rồi Liêu Úc dùng xong thì tùy tiện vứt lên giường.

[Lại nói, chính mình mua cái này mà còn chưa có xem qua đây này.]

Lúc đi mua bởi vì quá ngượng nên vừa lấy đồ đã nhanh chóng nhét vào túi quần, trả tiền rồi bỏ chạy. Sau đó thứ này vẫn luôn nằm trong túi cậu, mãi đến khi đưa cho Liêu Úc nó mới lại được thấy ánh mặt trời, mà khi đó cậu cũng thẹn thùng nên liếc nó một cái cũng không dám.

Quý Kha Tây cầm nó lên, chăm chú đọc chữ bên trên.

Mọi thứ liền sụp đổ.

Mã Ứng Long trĩ sang cao.

Thanh nhiệt, giữ ấm, giúp lưu thông máu, tiêu sưng, hết trĩ.

Dùng cho người bị trĩ, hoa cúc rụng cánh và hoa cúc nổi mẩn ngứa.

Quý Kha Tây thật sự muốn khóc, anh ấy sẽ nghĩ mình là thế nào đây...

Editor: Quá nhọ cho em nó))))))))))) Đoạn cuối trong qt thấy gớm quá nên em đã cúc hóa nó cho bớt gớm rồi đó.

8. Chương 8

Khi Liêu Úc trở lại, Quý Kha Tây có chút lo lắng kéo tay anh.

Cảm giác bàn tay chạm vào da thịt lạnh băng, Quý Kha Tây càng thêm tự trách mình.

[Nếu như không phải mình nhầm thứ đó... học trưởng sẽ không phải đi tắm nước lạnh.]

Càng nghĩ càng cảm thấy Liêu Úc chịu ủy khuất rất lớn, mà càng nghĩ lại càng áy náy, nên cậu chỉ hy vọng có thể giúp anh làm gì đó.

Vì vậy, đại não không nếp nhăn lại thốt lên: “Học trưởng, anh làm đi, em được mà!”

“Đừng nói chuyện này nữa.”

Liêu Úc nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

Để cậu nói một hồi mất công lại phải đi tắm lần nữa.

“Em được mà!” Quý Kha Tây kiên trì, “Vừa rồi em không phải...ưm...”

“Đừng nói nữa.”

Liêu Úc cảm giác mình sắp nhịn hết nổi rồi, thế là đem đầu Quý Kha Tây vùi vào lòng ngực mình để cho cục cứng cam miệng lại.

Đột nhiên mặt bị áp vào lòng ngực đối phương, cảm giác lạnh buốt đó lại làm Quý Kha Tây thêm áy náy.

Cậu dùng hết khí lực tránh khỏi vòng tay Liêu Úc, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói: “Em có thể dùng miệng làm!”

Dùng miệng, dùng miệng, dùng miệng...

Liêu Úc lập tức thở hết nổi, thất thần nhìn người trong ngực đang kích động cùng với một loạt sự tình ban nãy mà đôi môi đã đỏ au.

Yên lặng không được bao lâu, Liêu Úc bỗng buông người ra, xuống giường, lại vào phòng tắm.

Nước lạnh một lần nữa chảy dọc cơ thể mới có thể dẹp yên cảm giác khô nóng đang làm loạn trong lòng.

Kỳ thật thì Liêu Úc không phải không muốn làm, mà ngược lại, từ lâu anh đã rất ăn muốn cái đứa ngốc nghếch nhà mình rồi, khi hai người chỉ đơn thuần là học trưởng học đệ thì anh đã nghĩ đến vấn đề này rồi.

Chỉ là...

Hiện tại Quý Kha Tây như vậy, anh làm sao mà nhẫn tâm ăn được? Cho nên, chỉ có thể nhịn thôi.

Dù sao đã nhịn nhiều năm rồi, nhịn thêm vài ngày thì có là gì.

Đúng, thì có là gì chứ.

Liêu Úc lại đi ra một lần nữa, nhìn thấy Quý Kha Tây ủ rũ nằm trên giường.

Vành mắt cậu hồng hồng, còn dùng răng cắn chặt cho hả giận nữa.

[Nhìn thấy anh áy khở sở liên không chịu nổi.]

Liêu Úc đi qua, cam chịu nằm xuống giường ôm người vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cậu.

“Em thật sự có thể dùng miệng mà.” Giọng nói Quý Kha Tây mang theo tủi thân, “Cho dù làm không tốt thì em vẫn có thể học mà.”

Em không muốn bị ghét bỏ, không muốn vì mình không làm được mà bị bỏ rơi đâu.

Liêu Úc cúi đầu nhìn đôi mắt long lánh hơi nước, giọng nói trầm như đang than vãn:

“Cục cưng, em không cần học gì hết. Anh vĩnh viễn cũng không để em làm vậy đâu, cho nên không cần học.”

Dùng một chút, lại hôn nhẹ lên môi cậu, nhìn cặp mắt trong veo giống như bảy năm về trước, nói: “Anh không nỡ.”

Đúng vậy, làm sao mà nỡ được.

Đây là người trân quý nhất của anh, anh quyết định cả đời chỉ trao trái tim cho người này, không thể để cậu chịu một chút tủi thân nào.

Làm sao anh nỡ được đây?

Liêu Úc không chú ý tới khi mình nói những lời này, khóe miệng đã kéo lên một độ cong dịu dàng chết người, làm Quý Kha Tây chỉ biết si ngốc nhìn anh.

“Tốt rồi, ngủ đi.”

Liêu Úc tắt đèn, ôm người yêu còn đang ngơ ngác vào lòng, cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đến giờ mà vẫn chưa có bình luận nào...

Editor: Vâng... Đến giờ mà em vẫn không hiểu tại sao mình lại làm bộ này...

9. Chương 9

Quý Kha Nam hôm nay được ngủ tới khi tự tỉnh giấc, nhưng cô lại không thấy vui vẻ chút nào.

Trước kia sáng nào anh trai ngốc cũng đến gõ cửa phòng cô, còn gõ vừa hô “Nam Nam, Nam Nam, thức dậy.” Tiếng đập cửa và tiếng la không phải quá lớn, nhưng cứ cách vài phút sẽ tới một lần, khiến cô muốn ngủ nướng thêm một chút cũng không được.

Khi đó chính mình cũng có chút không thích anh trai, đã ngốc rồi thì không nói đi, đây lại còn thích quấy rầy giấc ngủ của cô.

Nhưng khi anh trai dọn đi rồi, cô lại nhịn không được mà nhớ đến trước kia mỗi ngày đều có người gọi cô thức dậy.

Thật ra mà nói thì Quý Kha Tây là một người anh tốt.

Lúc tiểu học nghịch ngợm bị bạn gọi là “thám tử lòng danh”, đó là lần đầu tiên anh trai bỏ mác con ngoan mà đánh nhau với người ta.

Đến lúc dậy thì bị đèn đỏ lần đầu, cũng là anh trai đến siêu thị mua băng vệ sinh cho cô, còn ngồi trước giường nhìn cô đau mà sắc mặt trắng bệch, còn rơi nước mắt nữa chứ.

Bố mẹ mấy năm nay mới được rảnh rỗi, trước kia vì bận rộn công việc nên chỉ có anh trai dạy cô làm bài tập, nấu cơm cũng là anh trai, khi cô nghịch ngợm gây họa vẫn là anh trai gánh tội thay.

Tuy cái tên ngu ngốc ấy đánh nhau chưa từng thắng ai, nấu cơm cũng ăn không nổi, lần đầu tiên mua băng vệ sinh lại đi mua thành tã em bé.

Nhưng trong lòng cô, Quý Kha Tây là người anh tốt nhất thiên hạ, có đem một trăm soái ca hay vương tử Ả Rập tới cô cũng không đổi.

[Nhưng tiếc là anh của mình bây giờ đã là người của người ta rồi.]

Quý Kha Nam nghĩ đến đây thì lại thấy phiền muộn.

Nếu không phải Liêu Úc là người tốt, trừ bản mặt bị liệt biểu cảm ra thì điểm nào cũng phù hợp làm một chị dâu tốt, hơn nữa anh trai lại thích anh ấy vô cùng, nếu không thì bất luận thế nào cô cũng không giao anh mình cho người khác.

Nhưng người cũng đã giao rồi, chỉ hy vọng hai người họ có thể được hạnh phúc, ừm, tốt nhất giường chiếu cũng hạnh phúc.

Kết quả đến buổi chiều, không đợi cô nhớ mong anh trai bị gả đi xong, cái người dở hơi kia đã gọi điện thoại tới.

Giọng nói đầu bên kia mang theo âm khóc nức nở, thoáng cái làm cô hoảng hết cả lên.

“Anh, anh sao thế?” Quý Kha Nam lo lắng hỏi, thầm nghĩ chẳng lẽ hôm qua Liêu Úc làm quá thô bạo, vì thế cô bồng bồng sát khí nói: “Liêu Úc làm anh đến bị trĩ luôn rồi hả?”

“...Không phải vậy.”

Đầu bên kia yên lặng chốc lát, sau đó âm thanh yếu ớt giải thích: “Tối qua học trưởng không có làm gì hết.”

Quý Kha Nam sửng sốt: “Không làm? Chẳng lẽ Liêu Úc không được? Hay cái kia quá nhỏ?”

Quý Kha Tây nghe cô em nói thẳng mà không chút xấu hổ như này, lại nhớ tới cái lều vải trong áo ngủ tối qua, lắp bắp nói: “Không...không phải.”

“Vậy thì vì cái gì!” Cô cảm thấy mình sắp phát điên rồi, anh trai trước giờ cứ như thế, có chuyện gì cũng ấp a ấp úng cả buổi cũng không vào đề, làm người ta sốt ruột chết mất.

Quý Kha Tây nghẹn ngào, nhưng không phải vì khẩu khí tức giận của em gái, bả vai cậu run run, giọng nói đứt quãng truyền vào tai Quý Kha Nam.

“...Nam Nam, làm sao bây giờ, anh... anh mua nhầm thứ đó rồi.”

Quý Kha Nam: “...”

Mua nhầm? Nhầm thành cái gì? Chẳng lẽ bôi trơn có thể nhầm thành kem đánh răng?

Nghĩ đến chuyện này cũng có khả năng lắm, cô im lặng không nói.

“Anh mua nhầm thành thuốc trĩ...”

Quý Kha Nam: “Thuốc trĩ? Ah, hên là không phải kem đánh răng..., mà khoan, anh vừa nói gì? Thuốc trĩ?! Anh mua nhầm bôi trơn thành thuốc trĩ?! Anh nhầm thế nào mà ra được cái này?! Đã bảo cho em theo cùng rồi mà anh không chịu, anh xem bây giờ thì hay chưa? Thuốc trĩ! thuốc trĩ! thuốc trĩ! Sao anh không nhầm thành quy linh cao cho em nhờ?! Quy linh cao còn có thể ăn được, anh mua thuốc trĩ về để làm cái gì?!”

“...Có thể trĩ trĩ mà.” Quý Kha Tây yếu ớt nói.

“Vậy anh bị trĩ hả?”

“Không có...”

Quý Kha Nam hít một hơi thật sâu, hỏi tiếp: “Anh mua ở đâu? Cái tiệm “sếch toi” nào mà bán loại thần vật thuốc trĩ đó cho anh vậy? Còn nữa, tiệm đó là ở đâu?”

Quý Kha Nam cảm giác thở muốn không nổi, suýt nữa tắt thở mà chết luôn rồi, cô tiếp tục gào vào điện thoại: “Anh ngu như heo ấy!!! Mà heo nó cũng không mua được cái thứ vớ vẩn như của anh đâu!!! Tiệm sếch toi ở đây đường ra ấy, đối diện nhà chúng ta cũng có một tiệm kia kìa, anh đúng là đồ heo mà!!!

“À, là ở đó sao? Anh biết rồi, Nam Nam, tạm biệt nhé!” Rất rõ ràng, Quý Kha Tây đã quen với việc bị em gái mắng, sau khi nghe em gái gào thét một hồi, cuối cùng đã biết cái đó bán ở đâu thì liền cúp máy.

“Quý Kha Tây anh trở lại cho em! Anh có biết...”

Quý Kha Nam nói chưa hết câu thì điện thoại đã truyền đến tiếng tí tí.

[Cái tên ngu xuẩn kia có hiểu rõ thứ cần mua chưa nhỉ?]

Quý Kha Nam nghĩ nghĩ, cuối cùng mở danh bạ, tìm tìm một hồi đến tên “chị dâu”, ấn nút gọi.

Cao quy linh hay còn là quy phục linh là một món tráng miệng đặc sản của người Hoa vùng Ngô Châu (Quảng Tây), đồng thời cũng là món ẩm thực truyền thống của vùng Lưỡng Quảng.

10. Chương 10

[Tiệm sách toi, tiệm sách toi, ở đây đường ra ấy...]

Lắm nhầm những lời này, Quý Kha Tây bắt đầu tìm kiếm trên đường.

[Phải mua xong trước khi Liêu Úc về nhà!]

Quý Kha Tây trầm nghĩ.

Hôm nay là thứ hai, vốn hai người đều phải đi làm, nhưng vì phải dọn nhà nên cả hai đều xin nghỉ. Bởi thế mà cả ngày Liêu Úc đều ở bên cậu. Chỉ có khi Liêu Úc đi mua thức ăn cậu mới có cơ hội gọi điện cho em gái, sau khi biết địa điểm chính xác thì lập tức xuất phát.

[Tóm lại, hôm nay nhất định phải thành công!]

Quý Kha Tây âm thầm thề thốt.

Ngày hôm qua khi cùng Liêu Úc về nhà, cậu đã cố ý nhớ các biển hiệu hai bên đường, cậu nhớ mang máng có một cái tên là “Tềnh thú.”

Hôm nay không biết ai nhập mà chỉ số thông minh của cậu tăng lên đột ngột, quẹo trái quẹo phải một hồi thì thật sự tìm được một cửa tiệm, ừm, một cửa tiệm rất kỳ quái.

Sở dĩ Quý Kha Tây có ấn tượng với cái biển hiệu này là bởi nó thật sự rất đặc biệt,

Cái biển có nền màu trắng, nhưng bên trên vẽ một thứ màu hồng đã đủ làm nó nổi lên bần bật rồi, huống hồ còn thêm hai chữ “tềnh thú” viền nâu nữa chứ.

Bởi vì quyết tâm lần này của Quý Kha Tây không phải lớn bình thường, nên cậu không do dự gì mà xốc rèm cửa màu hường phấn tươi mát lên rồi bước vào.

Chủ tiệm ngồi trong quầy sau đang gác chân lên bàn say sưa xem GV.

Vốn đang xem đến hứng thú nổi lên, lại nhìn thấy cửa tiệm quanh quệ bỗng có một người khách, thoạt nhìn còn rất ngây thơ nữa chứ.

Nhìn như học sinh cấp ba ấy nhỉ, lại còn dễ xấu hổ như vậy.

Ông chủ rất hảo tâm tạm dừng video, rất vui vẻ hỏi vị khách nhỏ của mình: “Em nhỏ này, mấy thứ trong đây không phải đồ trẻ vị thành niên có thể mua đâu.”

Giọng nói kia, kỳ thật không khác lolita là mấy.

Sau khi âm thanh “ưm ah ah” trong máy tính dừng lại, Quý Kha Tây mới lấy lại được chút trấn tĩnh, cậu nghiêm túc nói: “Năm nay tôi hai mươi lăm rồi.”

Nói xong còn đưa chứng minh nhân dân cho cái người mặt đẹp mà tâm đen kia xem.

“Phốc!” Đường Lê nhin cười không nổi, nghĩ thầm, không biết nhà cậu nhóc này ở đâu nhỉ, quá thú vị rồi.

Thế nên hẳn nổi hứng muốn đùa một chút, thật sự mời Quý Kha Tây đến: “Bạn nhỏ muốn mua gì nè? Áo mưa hay bơi trơn? Cả búp bê bơm hơi anh cũng có nhé ~”

Quả nhiên nhìn thấy mặt cậu đỏ lên, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Tôi không phải bạn nhỏ! Tôi... tôi muốn mua... tôi muốn mua bơi trơn...”

“Bơi trơn đúng không?” Chủ tiệm nghe xong cao thấp đánh giá cậu một phen, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn xinh xinh và gương mặt bầy bì của cậu liền cho kết luận: “Em nhỏ là nằm dưới nhỉ.”

Quý Kha Tây có chút ngượng, nhưng vẫn thành thành thật thật gật đầu.

“Vậy có định mua nhãn hiệu nào chưa?”

Quý Kha Tây lắc đầu.

Ông chủ cười càng tươi cười thì càng thấy bỉ ổi.

“Không biết mua hiệu nào phải không? Để anh đây đề cử cho cứng nha~”

Quý Kha Tây hoàn toàn không ý thức được đáng cười hèn mọn của đối phương, tưởng đó là một người vừa tốt vừa nhiệt tình nên đỏ mặt nói cảm ơn.

[Chu choa, con cái nhà ai mà manh dữ vậy nè! Đáng yêu quá thể!]

Nội tâm ông chủ đang hò hét, đầu năm tới giờ toàn gặp phải biến thái, gặp được một cậu em ngây thơ thế này quả thật không dễ dàng gì!

Cảm khái xong, ông chủ bắt đầu tiếp thị sản phẩm, chỉ là...

“Đây là KY, hàng chính hãng nhập khẩu từ Thái nhá~, là dạng gel, có điều hơi mắc một tí.

Còn cái này là Durex, cũng là dạng gel, cho cảm giác vừa nóng vừa lạnh nhá~”

Cảm giác vừa lạnh vừa nóng là cái gì?

Quý Kha Tây nghe mà ù ù cạc cạc, nhưng vẫn ngượng chín mặt.

Ông chủ nhìn cậu như thế thì thú tính càng nổi lên, quả nhiên là một cậu em ngây thơ, ghẹo thật đã, đâu có như mấy thằng biến thái kia, gặp rồi thì toàn bị tui nó ghẹo.

Tâm tình tốt nên ông chủ càng nói càng hăng hơn.

“Đây là Vanessa, anh nghĩ em nên dùng loại này. Hiệu quả bôi trơn thì khỏi bàn, khi rút ra còn lưu lại đường tơ mảnh nữa, khi làm thì tuyệt đối no mắt~”

“Còn có cái này cũng không tệ, rất trơn, nhưng có điều hơi nhiều nước, khi làm nước sẽ chảy từ đùi xuống dưới, thật ra mà nói thì trải nghiệm như vậy cũng không tệ...”

Quý Kha Tây nào có biết ông chủ lại giới thiệu cái kiểu này, nghe hần nói một hồi làm cậu không chịu được mà bịt tai lại.

Vừa mới lấy tay che, ông chủ đã đổi sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn, giả bộ như tức giận nói: “Em nhỏ, anh đang nói chuyện mà em không nghe là không được nhá.”

Nói xong kéo tay cậu ra.

Quý Kha Tây quyết không bỏ tay xuống, sợ mình lỏng tay một chút lại phải nghe tiếp mấy lời hạ lưu đó nữa.

Vì vậy hai người xảy ra một cuộc giằng co quy mô nhỏ trong cái tiệm cũng nhỏ.

Sở dĩ nói là vi mô nhỏ vì một người trong đó chỉ biết ngốc ngốc phòng thủ mà không tấn công, nói đúng hơn là đang ngồi xổm tại chỗ che tai lại.

Liêu Úc vừa tới thì chứng kiến một màn như vậy.

Nhìn cục cưng nhà mình xấu hổ đến đỏ cả mặt đang ngồi dưới đất, còn dốc sức liều mạng bịt lỗ tai.

Mà cái tên có vẻ hèn hèn kia đang cầm tay của cậu.

Liêu Úc lập tức đen mặt.

Đường Lê đang đùa đến vui vẻ bỗng cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đột ngột, liền nghi hoặc nhìn về phía phát ra hàn khí.

“Oa! Liêu Úc, sao ông lại tới đây?” Đường Lê bỗng nhảy dựng lên, chỉ vào cái mặt đang đen thui đứng ở cửa vào.

Liêu Úc bình tĩnh lấy điện thoại ra, gọi cho bạn học cũ: “Quản tốt người của ông đi.”

Giọng nói bình tĩnh không gọn sóng, nhưng ẩn chứa tức giận không nhỏ.

Nói xong, tắt máy, đi qua kéo cục cưng nhà mình ra ngoài.

Mặc cho ông chủ đáng thương ôm chân khẩn cầu: “Liêu Úc, ông thương xót giùm thân tôi với, gọi điện bảo hân chỉ là hiểu lầm có được không, tui van ông đó, ô ô ô.”

11. Chương 11

Liêu Úc tức giận rồi!

Trên bàn ăn, Quý Kha Tây gấp cơm từng hạt từng hạt một, cậu len lén quan sát Liêu Úc thật lâu mới phát hiện ra điều này.

Sau khi ý thức được sự thật này, cậu liền luống cuống hoàn toàn.

Thật ra đây là lần đầu tiên Quý Kha Tây thấy Liêu Úc tức giận, trong chín năm quen nhau Liêu Úc đều đối với cậu rất tốt, nói nặng một tiếng cũng không có chứ đừng nói bày ra vẻ khó chịu. Bây giờ thành ra thế này khiến cậu không biết phải làm sao mới tốt.

“Ăn nhanh lên.” Liêu Úc lạnh mặt nói.

Quý Kha Tây bị Liêu Úc nặng lời liền cảm thấy vô cùng khổ sở, chỉ có thể cầm mặt dốc sức lừa cơm, không để Liêu Úc thấy được hai mắt mình đang đỏ lên.

Vừa đặt đĩa xuống, Liêu Úc đã bắt lấy tay cậu kéo vào phòng.

Vào phòng rồi lại bị ném xuống giường.

“Biết mình sai cái gì chưa?” Liêu Úc sắc mặt âm trầm hỏi.

Sai cái gì?

Quý Kha Tây không hiểu lắc đầu, sau đó nhìn thấy anh từng bước tiến lại gần, đột nhiên cảm giác hoảng sợ dâng lên.

“Á!”

Thân thể bỗng nhiên bị lật lại, sau đó quần bị tụt xuống. Cặp mông trắng nõn mềm mại lập tức được nhìn thấy mặt trời.

Quý Kha Tây nhớ tới mấy cảnh H ngày đó mẹ và em gái cho mình xem, sợ tới mức toàn thân bắt đầu run rẩy.

[Sẽ không đâu, sẽ không đâu, học trưởng sẽ không thể đối xử với mình như thế...]

Quý Kha Tây không ngừng tự thôi miên chính mình nhưng cơ thể lại không khống chế được mà run lẩy bẩy.

“Biết sai cái gì chưa?” Liêu Úc lại trầm giọng hỏi lần nữa.

“Em thật sự không biết mà... Á!”

Đau đớn từ sau truyền tới làm Quý Kha Tây kêu thảm một tiếng, sau đó bắt đầu cắn chặt môi khóc thút thít.

Bị, bị đánh.

Quý Kha Tây thấy oan ức cực kỳ.

Cậu chưa từng bị đánh vào mông thế này, trước giờ bố có phạt cũng chỉ mắng vài câu, mẹ thì néo mặt néo lỗ tai thôi.

“Bóp bóp bóp!”

Âm thanh bàn tay đánh vào mông vô cùng vang dội.

Quý Kha Tây càng khóc dữ hơn, không chỉ vì đau mà còn cảm thấy bị oan không chịu được, hơn nữa người đánh cậu còn là người mà cậu thích nhất.

Liêu Úc chỉ đánh vài cái rồi không tiếp tục nữa.

Đem cục cưng ôm vào lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem thì lòng mày cũng nhũn lại.

“Đau lắm à?” Rõ ràng chỉ có cái đầu tiên là đánh mạnh thôi, sao lại khóc dữ vậy nè.

Quý Kha Tây lắc đầu, nhìn học trưởng đột nhiên chơi trò dịu dàng làm cậu khóc càng thê thảm hơn, khóc đến tim Liêu Úc cũng muốn nát theo.

“Thôi đừng khóc mà.” Liêu Úc dịu dàng sờ đầu cậu, mặc cho ai đó quệt nước mắt nước mũi lên áo mình.

Lần sau đừng không nói tiếng nào cũng không mang điện thoại mà ra khỏi nhà.” Liêu Úc nhẹ nhàng đỡ sau lưng cậu.

“Anh sẽ lo lắng đấy.”

Quý Kha Tây lúc này mới nhớ tới lúc mình đi không mang theo điện thoại, lại nhớ lúc Liêu Úc tới đón cậu thì trên mặt đầy mồ hôi, rõ ràng là chạy qua đây, cho nên tất cả oan ức lúc này đều biến thành tự trách.

“Học trưởng... xin lỗi.”

Nghĩ đến Liêu Úc chạy cả con phố để tìm mình, cái mông dường như cũng hết đau, chỉ còn lại một bụng đầy áy náy.

Liêu Úc hôn lên gương mặt giàn dụa nước mắt, nhẹ nói: “Em gái em nói cho anh biết rồi.”

“Ôi chào! Nói cái gì?” Quý Kha Tây vẫn chưa đoán ra.

“Nói chuyện em đi mua bơi trơn ấy.”

Oành! Mặt Quý Kha Tây lập tức bị trướng đến đỏ bừng.

Liêu Úc chứng kiến cục cưng nhà mình đổi màu, chậm rãi nói:

“Cho nên, chúng ta làm đi.”

“Làm...” Quý Kha Tây liền khấn trương, “Nhưng mà... em chưa mua được...”

Liêu Úc đột nhiên kéo tủ đầu giường, thành công chặn nửa câu sau của cậu.

Chỉ thấy bên trong có một đồng bơi trơn.

Dường như tất cả các loại mà ông chủ biển thái ban sáng giới thiệu đều có trong này.

“Học trưởng...” Quý Kha Tây hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Liêu Úc: “Cái này... A...”

Lời còn chưa khỏi miệng đã bị đẩy ngã xuống giường, còn chưa kịp phản ứng thì một nụ hôn sâu rơi xuống.

Lúc cánh môi bị nghiền ép có cảm giác giống như ăn bánh bơ, Quý Kha Tây rất tự giác hé miệng, tùy ý để đầu lưỡi đối phương đi vào.

Môi lưỡi giao nhau làm cho các giác quan trở nên mẫn cảm, nụ hôn quá mức kịch liệt này khiến cho Quý Kha Tây thất hồn lạc phách luôn rồi.

Răng bị liếm láp, khoang miệng mẫn cảm bị người khác tùy ý hành hạ, nụ hôn của Liêu Úc vẫn dịu dàng như trước, nhưng lại nhiều hơn một phần xâm lược.

[Lần này là làm thật rồi.]

Quý Kha Tây bị hôn đến mức choáng váng đầu óc.

Đợi đến lúc nụ hôn chấm dứt, Quý Kha Tây vẫn còn đang hé miệng, như người mất hồn mà nhìn trần nhà thờ đốc.

Bởi vì môi bị hôn quá mức mà nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, đến khi Quý Kha Tây khôi phục lại ý thức, muốn lấy tay lau đi thì lại bị Liêu Úc giữ lấy.

“Học, học trường...” Cậu khó hiểu nhìn cổ tay mình bị giữ.

Một giây sau, lại cảm giác được vật nóng ướt trượt đến, thuận theo chất lỏng trong suốt đi vào miệng cậu.

Sau đó, lại thêm một nụ hôn triền miên kịch liệt nữa.

Lúc nụ hôn kết thúc cũng là lúc Quý Kha Tây mất hết tư duy, ngay cả áo thun bị cởi ra lúc nào cũng không biết, mà Liêu Úc tự cởi hết đồ lúc nào cũng không biết luôn.

Đến khi cậu nhìn đến em trai của Liêu Úc thì mặt cũng đỏ lên.

Hai người chăm chú nhìn nhau, Liêu Úc lại hôn cậu, nhưng nụ hôn này không sâu mà là từng cái từng cái rơi xuống, cái lưỡi từ cổ liếm đến xương quai xanh xinh đẹp, sau đó một đường đi xuống ngậm lấy chỗ màu hồng đã nhô lên trước ngực, Quý Kha Tây không chịu nổi bắt đầu cảm thấy thấy sợ hãi. Liêu Úc nâng mi, như đang hỏi cảm giác của cậu thế nào nhưng miệng thì vẫn hoạt động không ngừng, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn nhẹ một cái..

Bàn tay cũng không nhàn rồi, trượt xuống vùng eo, lúc nhẹ lúc nặng mà vuốt ve.

“Học trường, ưm ah, đừng làm vậy... thật kỳ quái.”

Quý Kha Tây bị làm đến cả giọng nói cũng biến đổi.

Cuối cùng Liêu Úc cũng ngừng hôn, nhìn thẳng vào cậu hỏi: “Vậy sao?” Âm thanh có chút khàn, cũng rất từ tính, gọi cảm kinh người.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay cũng từ từ trượt tới thắt lưng, nắm lấy cậu em đang hưng phấn ngẩng đầu: “Đã đứng lên rồi này.”

Quý Kha Tây thoáng cái ngượng ngùng, dùng tay che mặt lại.

Mà Liêu Úc sau đó còn làm ra hành động khiến cậu xấu hổ hơn. Chỉ thấy anh chậm rãi cúi đầu, không chút do dự ngậm thứ đó vào miệng.

“Ưm...a! Học trường... đừng... bần, ưm...”

Quý Kha Tây kích động đến mức nói không thành lời, muốn đưa tay xuống đẩy đầu anh ra, nhưng từng đợt khoái cảm lần tới làm toàn thân cậu không còn chút sức lực nào. Chỉ có thể dùng tay níu chặt ra giường, thoáng chốc bên dưới đã không chịu nổi mà khóc thút thít.

Thật ra Liêu Úc cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, chỉ biết dựa theo cảm giác của Quý Kha Tây mà làm. Chất lỏng tiết ra có mùi tanh, nhưng anh không để ý nhiều như vậy, chỉ một lòng muốn giúp Quý Kha Tây thoải mái.

“Ah!”

Toàn thân Quý Kha Tây bỗng căng lên, cậu che miệng lại cũng không thể ngăn tiếng rên rỉ thoát ra.

Sau khi bắn xong, Quý Kha Tây run rẩy nhìn Liêu Úc lau đi chất lỏng màu sữa nơi khóe miệng, cảm thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng đậm mị, nhưng vẫn không nhận được mà muốn nhìn thêm.

Liêu Úc ngẩng người nhìn cục cưng nhà mình, muốn lật cậu lại làm bước tiếp theo, nhưng đột nhiên lại không nữa.

“Anh làm đi.” Quý Kha Tây không sợ chết nói.

Liêu Úc nghĩ tới tư thế tối qua có lẽ gây ấn tượng không tốt cho Quý Kha Tây, nhận không được muốn cười: “Nhưng sẽ hơi vất vả đó.”

Quý Kha Tây nổi chí kiên trì, vắt hai chân lên eo Liêu Úc, lặp lại lời nói: “Anh làm đi.”

Liêu Úc chỉ cảm thấy trái tim của mình đập chậm một nhịp, nhìn vẻ mặt kiên trì của người yêu, cảm giác như đầu óc muốn nổ tung, máu nóng trong người đang sôi sục.

Thời điểm phía sau bị thăm dò, Quý Kha Tây đã không còn sợ như lần trước mà chỉ cảm thấy man mát.

Cậu trộm liếc nhìn nhãn hiệu bôi trơn, phát hiện đó chính là cái loại sẽ có nước từ trên đùi chảy xuống thì trên mặt càng đỏ hơn.

“Em ổn chứ?”

Liêu Úc hỏi cậu, đã vào ba ngón tay rồi, tuy vẻ mặt của Quý Kha Tây tràn ngập sung sướng nhưng anh vẫn không dám tùy tiện đi vào, sợ làm cậu bị thương.

Quý Kha Tây ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, vừa run rẩy vừa nhỏ giọng nói: “Anh vào đi...ùm!”

Cậu vừa dứt lời, ngón tay trong thân thể liền rút ra, tiếp theo là một thứ to lớn nóng hổi đang đứng trước cửa, giống như tra tấn cậu mà từng chút từng chút đẩy vào.

Cảm giác áp bức khi ngón tay đi vào không thể so sánh với thứ này được, Quý Kha Tây sợ hãi ôm lấy tấm lưng dày rộng của Liêu Úc, nào biết được làm như vậy lại khiến thứ kia tiến công nhanh hơn, rất nhanh đã tới cuối hang.

Bởi vì dùng lực quá mạnh mà cả cơ hội để Quý Kha Tây cầu xin cũng không có, chỉ có thể cố gắng cắn thật mạnh như trả thù cái người không biết mệt mỏi đang ra vào dưới kia, sau khi cắn ra một cái dấu răng, lại như có chút đau lòng mà thè lưỡi liếm một cái. Kết quả, lực tiến công càng lúc càng mạnh hơn.

“Chậm một chút, ư...”

Nhiều lần bị xâm nhập rồi rút ra, Quý Kha Tây chỉ còn biết rên rỉ thút thít.

Tuy ngoài miệng nói nào là “chậm một chút”, rồi “không muốn” nhưng thân thể lại không tự giác được mà hòa theo, thậm chí còn nâng eo lên để nơi đó càng thít chặt. Lúc này bất kể Liêu Úc nói gì cậu cũng nghe theo, lúc anh xoay eo cậu lại cũng ngoan ngoãn đồng ý, khi anh bảo sờ vào chỗ kết hợp, cậu cũng ngoan ngoãn sờ, khi bàn tay đụng đến cái thứ nóng rực kia thì lập tức rút lại, y như con mèo nhỏ bị kinh sợ.

Trong cơ thể va chạm càng lúc càng kịch liệt, hai người đều như sắp phát điên.

Cuối cùng Quý Kha Tây không chịu nổi bắn thêm lần nữa, quái vật này giờ vẫn tàn sát điên cuồng bên trong cũng cùng lúc phóng ra chất lỏng nóng hổi ra ngoài.

Toàn thân Quý Kha Tây mềm nhũn, bởi vì khoái cảm mà khuôn mặt tuần tú có cũng vắn vẹo, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

“Học trưởng, chúng ta vẫn mãi bên nhau đúng không?”

Quý Kha Tây cầm chặt tay trái của anh, kiểu nắm tay năm ngón giao nhau thế này làm cho người ta có cảm giác rất hạnh phúc.

“Ừ, mãi mãi.”

Liêu Úc nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cậu nở nụ cười, lại nhìn bức rèm bị rắng chiều nhuộm vàng ngoài cửa sổ, anh cúi xuống nói bên tai cậu: “Trời sắp tối rồi, chúng ta tiếp tục nhé.”

Em phát hiện ra mình làm H còn non và xanh quá... đọc lại chả thấy kích thích gì cả...

12. Chương 12

Cho tới bây giờ Quý Kha Tây vẫn không ngờ Liêu Úc từ trước tới nay trầm tĩnh cũng có lúc trở nên cuồng loạn đến vậy.

Tuy vẫn ít nói ít lời như trước nhưng ánh mắt lại cực kỳ giống động vật ăn thịt, dường như muốn nuốt luôn Quý Kha Tây vào bụng vậy.

Mà sự thật cũng không khác là bao.

Quý Kha Tây đêm nay bị ăn sạch sẽ, ngay cả bã cũng không còn.

Trên giường bị lật qua lật lại đến ba lần, cuối cùng vì cậu khóc quá thảm nên được ôm đến phòng tắm tẩy rửa.

Kết quả, cái thứ bên trong vừa mới rút ra đã lập tức không chịu được mà nóng rực rồi tiếp tục ngoan ngoãn chui vào.

Quý Kha Tây được Liêu Úc dịu dàng ôm vào ngực, nửa người dưới bị xâm chiếm mãnh liệt.

Bởi vì được người ôm lấy, trong khi cả cơ thể ngâm trong bồn nước kịch liệt lắc lư nên không có điểm tựa, hết thấy sức nặng đều dồn xuống cặp mông, khiến cho hưng khí bên dưới thuận thế tiến vào sâu hơn.

“Um, học trưởng... Chậm một chút, á!”

Cổ họng của Quý Kha Tây từ lúc làm trên giường vì hét quá độ nên đã sớm khàn rồi, lúc này vất vả lắm mới nói ra được một câu cầu xin, không ngờ Liêu Úc lại chạy nước rút húc mạnh một cái làm âm thanh từ tâm trung biến thành rên rỉ cao độ.

Có nước ấm theo nhịp điệu đâm rút len vào động nhỏ, dòng nước ấm áp cùng với cái kia phối hợp ra vào tạo ra một cảm giác rất quái dị, làm cậu muốn khóc lớn, lại muốn hét lên.

Giờ phút này Quý Kha Tây đã mềm như bún, chỉ có thể nương theo luật động mà lắc lư thân thể, nước trong bồn tắm theo tiết tấu nhịp nhàng tràn ra ngoài, chảy xuống nền gạch men bên dưới.

Đến khi được ôm ra khỏi bồn tắm, Quý Kha Tây đã mệt mỏi đến cực độ, hai mí mắt cứ liên tục đánh nhau.

Nhưng Liêu Úc vẫn chưa chịu buông tha.

Thân thể ẩm ướt vừa rơi xuống giường, Quý Kha Tây còn chưa kịp phản kháng thì eo đã bị giữ lại, hai chân đang rộng mở đường cho thứ kia tiếp tục đâm vào.

Cổ họng Quý Kha Tây đã sớm không còn phát ra tiếng, nước mắt cũng cạn queo, giờ đây chỉ biết mở to đôi mắt lóng lánh im lặng lên án ai kia.

Hiểu được ý ai oán trong mắt người yêu, Liêu Úc nửa chống người đứng dậy, hôn khéo miệng của cậu, nói: “Không khi để em nữa.”

Ngay sau đó liền nắm lấy eo nhỏ mà tăng tốc độ ra vào.

Cái eo của Quý Kha Tây đã mềm nhũn, căn bản không đứng dậy nổi, chỉ có thể nằm trên người Liêu Úc, ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nghẹn ngào, nương theo động tác bên dưới mà thở dốc.

Liêu Úc cúi xuống liếm tai cậu, Quý Kha Tây càng thêm bất mãn, định cắn ngực Liêu Úc để trả thù.

Tuy cậu cố hết sức bình sinh để cắn cái này, nhưng sức lực đã sớm bị làm đến cạn, bây giờ chẳng còn lại bao nhiêu.

Định cắn một phát thật mạnh nhưng vì không còn sức mà chỉ như khẽ lấy răng cọ cọ, không có lực sát thương thì không nói, đằng này còn kích thích cái thứ bên dưới đâm rút càng thêm kịch liệt.

Hai chân không tự chủ kẹp chặt lưng Liêu Úc, tầm mắt Quý Kha Tây vì xóc nảy dữ dội mà chỉ còn một mảng mơ hồ, tất cả giờ đây chỉ có làn da màu mạch và mồ hôi nóng hổi.

Tuy thân thể mệt mỏi cùng cực, nhưng từng đợt khoái cảm vẫn từ xương cột chạy tốc hành lên đại não.

Đến cuối cùng cậu bị làn sóng khoái cảm tập kích không thương tiếc, cơ thể mất đi ý thức lúc nào cũng không hay biết.

Hôm sau, Quý Kha Tây vừa mở mắt đã nhìn thấy Liêu Úc ngồi bên giường.

Vừa thấy cặp mắt đen sâu thẳm yên lặng nhìn mình chăm chú, Quý Kha Tây liền quên hết chuyện tối qua mình bị khi dễ thắm tối chừng nào.

“Dậy rồi?”

Liêu Úc đưa cho cậu một ly nước.

Quý Kha Tây đứng dậy nhận lấy, vừa định nói cảm ơn thì phát hiện cổ họng đã không nói nên lời, liền vội vàng bưng ly lên uống liên tục mấy hớp.

Liêu Úc nhìn cậu vừa uống nước vừa xoa eo thì hơi tự trách vì tối qua mình không khổng chế được.

“Vắt vả cho em rồi.”

Liêu Úc tự nhiên đến giúp cậu, dịu dàng thay cậu xoa eo.

“Khục, khục, khục...”

Quý Kha Tây còn chưa uống nước xong, nghe được câu nói của Liêu Úc thì sắc luôn.

Sau khi đỡ hơn mới ngượng ngùng nói: “Không, em không vắt vả, người vắt vả là anh...”

Ý thức được chính mình nói gì, Quý Kha Tây ngượng ngùng lấy tay che mặt.

Liêu Úc dùng một tay nhàn rỗi của mình kéo tay cậu, nói: “Hôm nay anh xin nghỉ rồi, cả ngày đều ở cùng em. Chiều nay chúng ta cùng đi mua thức ăn nhé.”

Quý Kha Tây gật đầu, hỏi: “Vậy ngày mai đi đâu?”

“Sau khi tan ca thì về nhà thăm ba mẹ, còn cả em gái của em nữa.”

“Vậy ngày mốt?”

“Anh chưa nghĩ ra.”

Liêu Úc thành thật nói, lại thêm một câu: “Tóm lại sau này chúng ta đều ở bên nhau.”

Nhưng không nói sau này sẽ làm những gì.

Ăn cơm, ngủ, nắm tay đi dạo, bất luận là làm gì, đều sẽ cùng một chỗ.

Cùng nhau đến già, cùng nhau đến tận cùng thế giới.

“Được!”

Quý Kha Tây nghiêm túc gật đầu, khuôn mặt tươi cười tràn ngập hạnh phúc giữa trời trưa nắng ấm.

13. Chương 13: Ngoại Truyện 1: Về Tên Gọi

Chúng tôi là những ngoại truyện nhỏ xinh

~Bố Quý Kha Tây là thầy giáo dạy toán, hoàn toàn phù hợp với hình tượng giáo viên toán học trong tưởng tượng của các bạn.

Bảo thủ, nghiêm khắc, có một điểm quan trọng hơn hết là, ông có mối tình thâm thiết với anh bạn tên toán học, như si như cuồng.

Tình yêu thâm lặng này đã giúp thầy Quý ra vô số đề thi bức diên học trò, còn giúp phu nhân nhà mình thắng vô số bàn cược trên QQ.

Về sau, tình yêu thâm lặng này cũng trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc đời của Quý Kha Tây.

Vào cái ngày mẹ Quý sinh Quý Kha Tây, dĩ nhiên thầy Quý cũng đứng chờ ngoài phòng sinh.

Tuy không phải ai cũng trải qua tình cảnh thế này, nhưng có thể đã từng gặp trên TV, cảm giác người chồng chờ đợi vợ mình mẹ tròn con vuông trở ra phải nói là rất đáng.

Phải biết rằng, mùi nước khử trùng ở bệnh viện rất dễ làm người ta khó chịu, giữa mùa đông đứng ở hành lang bệnh viện không chút hơi ấm thật sự rất lạnh, trong phòng sinh thì không ngừng truyền ra tiếng thét chói tai, y tá liên tục hô “Dùng sức! Dùng sức! Hít vào! Thở ra!”, thật sự làm người ta hao tổn thính lực.

Máu chốt chính là, cái người đứng chờ ngoài kia vừa sợ hãi lại vừa lo lắng?

Làm sao bây giờ, sao vợ kêu thảm như thế?

Làm sao bây giờ, qua mười phút rồi còn chưa thấy ra?

Làm sao bây giờ, không phải khó sinh chứ?

Làm sao bây giờ, lỡ như một xác hai mạng thì phải làm sao?

Cuối cùng, trong lúc sốt ruột thầy Quý đã làm một bài toán để ổn định tâm tình, sau khi vợ vào phòng sinh được mười phút thì bắt đầu lấy giấy và bút rồi vẽ vẽ viết viết.

Về phần đề? Nếu bạn là một thầy giáo nòng cốt đảm đương việc ra đề trong tổ thì có thể không có đề sao?

Toán học quả nhiên rất tốt!

Trong nháy mắt, mùi nước khử trùng đã không còn, hành lang nhỏ không còn lạnh, tiếng kêu thảm thiết cũng không còn nghe thấy nữa.

Thế giới thanh tịnh!

Nhưng lúc này đã xảy ra một sự việc rất đau thương.

Vốn ban đầu đây là một đề toán khá dễ, nhưng không ngờ chỉnh sửa một chút thì sức chiến đấu tăng vọt, muốn cùng thầy Quý quyết chiến một trận sinh tử.

Thầy Quý bực rồi, bùng nổ rồi, ý chí chiến đấu càng ngày càng hăng.

Trên giấy viết kín một trang lại một trang, đường phụ vẽ một đường lại một đường, một mạch lưu loát viết xuống.

Đến điểm máu chốt rồi.

Làm sao bây giờ, làm sao để suy ra bước tiếp theo?

Ngay lúc thầy Quý cắn bút khổ sở suy nghĩ, một tiếng khóc của trẻ con vang lên.

Bởi vì Quý Kha Tây có thể thuận lợi sinh ra, mà thể lực của mẹ Quý cũng đặc biệt tốt chứ không giống mấy người vừa sinh xong đã lập tức ngất đi, bà nhìn thoáng qua con mình, dùng giọng nói yếu ớt gợi ý tá đi hỏi cha thằng bé muốn đặt tên con là gì.

Y tá vừa mới đến cửa phòng sinh, còn chưa kịp mở miệng hỏi đã nhìn thấy thầy Quý đang ngồi đột nhiên nhảy dựng lên, hoa chân múa tay vui sướng hô lớn.

“Ôi trời, sao tôi không nghĩ ra vậy nè? Kha Tây! Kha Tây! Kha Tây đấy! Dùng bất đẳng thức Kha Tây là có thể làm ra!”(bất đẳng thức cô-si)

Y tá không nghe câu cuối cùng đã nhanh chóng chạy về, nói với mẹ Quý vừa sinh xong: “Ông nhà của chị đặt tên con là Kha Tây.”

“Kha Tây...” Mẹ Quý thầm nhớ cái tên này, mỉm cười nhìn con trai rồi thiếp đi.

Vì vậy, tên của Quý Kha Tây cứ như trò đùa mà được đặt thế đấy.

Thẳng đến bốn năm sau, Quý gia lại chào đón thêm một tiếng khóc chào đời, để có thể tương ứng với tên gọi của anh trai nên được đặt một cái tên rất khí phách – “Kha Nam.”

Nhiều năm sau, Quý Kha Tây nằm trong lòng người yêu giải thích nguyên nhân tên gọi của mình.

Giải thích xong, lại không nhìn thấy phản ứng mình mong muốn. “Học trưởng, anh không cười sao?” Quý Kha Tây hỏi.

Rõ ràng ai nghe cũng cười, nhất là lúc nghe đến tên “Kha Nam.”

Liêu Úc khó hiểu hỏi: “Có gì buồn cười sao? Cái tên Kha Tây nghe rất êm tai.”

Quý Kha Tây lập tức cảm động, vui vẻ đem má cọ cọ lên lồng ngực Liêu Úc: “Học trưởng thật tốt!”

Sau khi kích động nói xong câu đó, cậu liền cảm giác dưới thân có thứ gì đó thức dậy rồi.

Quý Kha Tây đỏ mặt, nhưng vẫn ồm ờ để bị ăn sạch một lần nữa.

Sau đó, Liêu Úc mệt mỏi ôm Quý Kha Tây vào lòng, nghĩ thầm: Cái tên “Kha Tây” thì có gì buồn cười? Rõ ràng bất đẳng thức Kha Tây là một loại tồn tại rất vĩ đại rất thần kỳ mà.

Quý Kha Tây ngủ say không nhớ rằng, vào cấp ba Liêu Úc đã đạt giải nhất quốc gia môn toán, đồng thời cũng là một gã cuồng toán học.

Bất đẳng thức Cauchy (Kha Tây) là cái này $(a + b)/2 \geq \sqrt{ab}$.

Sau khi lên đh là em tạm biệt với môn toán rồi:v chỉ nhớ hình như ông thầy gọi nó là bất đẳng thức Cô-si gì gì đấy.

Còn tên của mẹ Kha Nam đọc là Conan

14. Chương 14: Ngoại Truyện 2: Hẹn Lặp

“Kha Tây, đi nào.”

“Không mà...”

“Nhanh nào, nếu không thì không kịp đấy.”

“Không... A! Học trưởng! Đừng có kéo áo em!”

...

Mười phút sau, Quý Kha Tây nhìn chính mình trong gương, lại có chút sợ sệt nhìn Liêu Úc nói: “Học trưởng... Em không thích cái này mà.”

“Không thích cái này thì đổi cái khác.”

“...”

Quý Kha Tây im lặng một lát, xác định Liêu Úc không lộ ra bộ dáng không kiên nhẫn mới nhút nhát nói: “Cái này... Em không đi có được không?”

“Không được.”

Liêu Úc hiếm khi chém đinh chặt sắt cự tuyệt yêu cầu của người yêu thế này, nửa kéo nửa ôm Quý Kha Tây ném lên xe.

Quý Kha Tây bất an ngồi ở ghế phó lái, Liêu Úc an ủi: “Không cần căng thẳng, tuy nói là hẹn lặp nhưng đều là người quen, em đều biết hết mà.”

Vì vậy Quý Kha Tây lại càng khẩn trương, nếu không phải xe đang chạy, cậu thật sự muốn mở cửa nhảy ra ngoài!

Không phải cậu không muốn tham gia hẹn lặp đại học của Liêu Úc, không ít bạn bè của học trưởng trước kia từng giúp cậu, nhiều năm không gặp, nói không muốn là giả dối.

Chỉ là...

Vẫn có chút sợ hãi.

Tuy xã hội ngày nay đã thoáng hơn với đồng tính, không giống như trước xem đồng tính như rắn rết, hễ nói tới là biến sắc, nhưng số lượng người không chấp nhận cũng không phải ít.

Tuy bạn bè của học trưởng đều là người tốt, nhưng lỡ như họ không chấp nhận đồng tính thì sao?

Cậu không muốn vì quan hệ với mình mà làm cho học trưởng khó xử, nhưng không ngờ lần này Liêu Úc lại kiên trì đến vậy. Mặc cho cậu nhõng nhẽo hay cứng rắn, làm nũng hay chơi xấu, thậm chí để không đi mà buổi tối phải làm nhiều loại tư thế cậu cũng đồng ý, nhưng vẫn không thay đổi được quyết định của Liêu Úc.

“Kha Tây, đến rồi.”

Liêu Úc giúp cái tên đang xuất thần tháo dây an toàn, nhắc cậu xuống xe.

Lúc này Quý Kha Tây mới nhập hồn trở lại, cúi đầu xuống thì phát hiện dây an toàn đã được tháo rồi, có chút ngượng ngùng nói cảm ơn với Liêu Úc, sau đó mới lè mề xuống xe.

Kết quả vừa đến cửa nhà hàng, Quý Kha Tây bắt đầu ôm cột trước cửa lớn sống chết không chịu vào.

“Vì sao em phải đi?” Quý Kha Tây chẳng quan tâm hình tượng, thể diện gì đó đều ném qua một bên, dùng cả tay và chân gắt gao ôm cột, cố gắng giãy chết lần cuối.

Liêu Úc không bắt ép kéo cậu xuống mà đứng trước mặt cậu nói một câu: “Mọi người nói có thể đưa người thân theo.”

Quý Kha Tây sửng sốt một chút.

“Người thân của anh chỉ có mình em.”

Lúc Liêu Úc nói lời này thì mi mắt cậu xuống, tuy mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhưng ẩn ẩn có hương vị đau thương. Điều này làm Quý Kha Tây không chút suy nghĩ mà tụt xuống, xúc động nắm tay Liêu Úc.

Sau đó... bị Liêu Úc kéo đi.

Thời điểm bước vào phòng, bên trong đã có một đám người đang vui đùa, nhìn thấy hai người họ tay trong tay thân mật, trong nháy mắt âm thanh cười vui bỗng im bật.

Quý Kha Tây thấy ánh mắt mọi người đều đặt vào bàn tay giao nhau của hai người, lập tức đỏ mặt, vội vàng muốn rút ra nhưng bị Liêu Úc mạnh mẽ túm lại.

Liêu Úc cảm thấy bàn tay mình đang nắm đã toát mồ hôi, dịu dàng nói một câu “Đừng sợ”, sau đó kéo Quý Kha Tây đến trước mặt mọi người, nói:

“Đây là người thân của tôi.”

...

Sau một giây trầm mặc ngẩn ngui, sau đó mọi người đều trở nên kích động.

“Móa! Có vậy mà ông làm bộ nghiêm túc như thế làm gì? Tui còn tưởng ông muốn nói mình bị bệnh nan y gì chớ!”

“Cuối cùng cũng bắt được tiểu học đệ vào tay rồi sao? Thật đáng mừng, thật đáng mừng.”

“Quen nhau bao lâu rồi? Hai năm? Giấu diếm tụi này lâu ghê nhỉ, phải phạt nhé! Hôm nay tụi này nhất định phải quật ngã ông nằm bẹp trên bàn mới được!”

“Được rồi, Liêu Úc mà uống say, nhờ đâu thú tính đại phát thì không phải người bị tội là tiểu học đệ của chúng ta sao? Cho nên... một châu hôm nay phiên ông trả rồi!”

“Đúng, hôm nay nhất định ông phải khao tụi này! Ai bảo ông bắt cóc linh vật của tụi này chứ!”

Náo một trận đến cuối cùng chỉ còn lại một đám người hô to: “Khao ê, khao ê, khao ê.”

Quý Kha Tây lập tức khẩn trương nói: “Học trưởng không có tiền đâu!”

Vừa nói xong đã bị các chị gái vây quanh.

“Ôi! Quả thật bị gả đi rồi, cũng bắt đầu biết đau lòng thay chồng rồi!”

“Sao lại có sinh vật mạnh như thế hả!”

Quý Kha Tây bị nhóm chị gái nhéo má, đối với phương thức chào hỏi này khiến cậu rất phiền muộn. Mà vừa bày ra bộ dạng buồn rầu lại bị mấy chị ôm ôm nói: “Thật đáng yêu.”

Sau khi tất cả đều lắng xuống, Quý Kha Tây hoảng sợ tìm chỗ cách xa mấy bà chị kia mới ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống thì phát hiện bên cạnh là một người cậu hoàn toàn không ngờ tới.

Đối phương nhìn thấy Quý Kha Tây tựa hồ cũng có chút giật mình.

“Ồ! Đây không phải bản nhỏ nhà Liêu Úc sao?”

Gương mặt kia vừa thanh tú lại vừa bỉ ổi, không ngờ chính là ông chủ hiệu sách toi lúc trước Quý Kha Tây đến.

“Sao cũng tới đây?” Đường Lê hỏi, lại lập tức nhớ ra, “Cũng đúng, hợp lớp được mang người nhà theo, bạn nhỏ này đương nhiên là người nhà của Liêu Úc rồi.”

“Vậy sao anh cũng đến đây?” Quý Kha Tây chớp mắt hỏi, sao cậu không nhớ trong đám bạn đại học của Liêu Úc có người này?

Có lẽ nào...

“Anh cũng là người nhà?”

“YAA.A.A Hừ!” Đường Lê nghe xong thì lập tức nổi cáu.

“Nhà em gái cưng! Nhà em gái cưng ấy! Bạn nhỏ, còn nói lung tung là anh đét mông cưng nhé!”

“Đét mông ai hả?”

Một giọng nói nam tính vang lên bên tai, Đường Lê lập tức sợ tới mức tóc cũng dựng lên, không kịp lựa lời mà bắt đầu nói nhảm: “Đét mông của em! Của em đấy!”

“Nhà em gái cưng?”

“Không không không không, là nhà em gái em!”

“Người nhà?”

“Đúng đúng, em là người nhà! Tổ tông bảy đời của em đều là người nhà.”

Sau khi nhận được câu trả lời thỏa đáng, người đó còn đến ngồi bên cạnh Đường Lê, làm gã sợ run.

Sau đó, mỉm cười chào hỏi Quý Kha Tây: “Quý học đệ, lâu rồi không gặp.”

“Chào Tạ học trưởng.”

Quý Kha Tây ngoan ngoãn chào hỏi, sau đó tò mò hỏi: “Anh ta... Là người nhà của học trưởng?”

Nhìn thế nào cũng thấy hai người rất hợp nhau.

Một người cao ngạo, một người lại bỉ ổi.

Một người khí thế bức người, một người lại nom nớp lo sợ.

Tạ Bình không phủ nhận cũng không gật đầu, chỉ nhìn chằm chằm Đường Lê rồi không nói thêm gì nữa.

Đường Lê bị ánh mắt dưới tấm kính nhìn chằm chằm thì cảm giác hoa cúc cũng đau theo, cố gắng trấn định trên choker bạn nhỏ nhà Liêu Úc.

Đường Lê không hổ là ông chủ cửa hàng sách toi, tùy tiện nói một câu cũng chuẩn xác gài đúng chỗ.

“Ài, bạn nhỏ này, ngày đó Liêu Úc dẫn cưng về rồi làm gì nữa...”

“Đừng có cà lăm nữa, anh muốn nghe toàn bộ quá trình cơ ~”

“Anh nhớ trước đó đã đưa bơi trơn cho Liêu Úc rồi, không ngờ hai người quen nhau lâu đến vậy mà cái gì cũng chưa làm, không biết nên nói cứng ngốc hay Liêu Úc chịu đựng giỏi nữa. Lại nói này, ngày đó cũng dùng nhãn hiệu nào? Cái có thể kéo tơ ấy hả? Hay là cái có nước từ đùi chảy xuống?”

Tạ Bình nhìn Quý Kha Tây đã co thành một cục dưới mặt bàn, liền lên tiếng giải vây, nhàn nhạt nói với Đường Lê: “Em muốn dùng sao? Chúng ta có thể thử cả hai.”

Đường Lê lập tức an phận, quy củ ngồi bên cạnh Tạ Bình.

Quý Kha Tây thừa cơ lén chạy đi, tìm một vòng xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Liêu Úc thì nhanh chóng nhào vào ngực anh.

“Học trưởng!”

Quý Kha Tây hít hít mùi hương nam tính khiến mình quen thuộc.

Quả nhiên chỉ có học trưởng là tốt, sẽ không ăn hiếp cậu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-o-chung-ay-ay-bat-dau>